

Γ) Πολιτική Παγκοσμιοποίηση

Οι Αφροαμερικανοί κάτω από την Αμερικανική Πολιτική Ηγεμονία

III—Η Επίσημη και η Ανεπίσημη Αμερικανική κυβερνητική πολιτική σε σχέση με τους Αφροαμερικανούς

Πριν ξεκινήσουμε την περιγραφή της Αμερικανικής κυβερνητικής πολιτικής σχετικά με τους Αφροαμερικανούς, θα ήθελα ν'αποσαφηνίσω την διάκριση που έχω κάνει μεταξύ μιας "επίσημης" και μιας "ανεπίσημης" Αμερικανικής κυβερνητικής πολιτικής.

Προτείνουμε ότι μια "επίσημη κυβερνητική πολιτική" είναι αυτή που ταυτίζεται με, που μεταφέρει και που εφαρμόζει τα πολιτικά ιδανικά που αντανακλά ο Ευρωπαϊκός Διαφωτισμός (1715-1789) και που υιοθέτησαν και υπεράσπισαν οι Ιδρυτές των Ηνωμένων Πολιτειών στο προσχέδιο του Αμερικανικού Συντάγματος. Η Αμερικανική κυβερνητική πολιτική ή ο Αμερικανικός πολιτικός θεσμός που παρεκτρέπει από αυτές τις αρχές και που αποτελούν τα θεμέλια της Αμερικανικής Συνταγματικής Δημοκρατίας, θα πρέπει να θεωρείται σαν ένα "ανεπίσημο" ή και "αθέμιτο" πολιτικό κατασκευάσμα, ένα "πολιτικό υβρίδιο".

Στην Αμερικανική Διακήρυξη Ανεξαρτησίας (American Declaration of Independence) που επικυρώθηκε από όλες τις Αμερικανικές αποικίες στις 4 Ιουλίου του 1776, ο Thomas Jefferson(1743-1826) που εισήγαγε τα πολιτικά ιδεώδη των Ιδρυτών της Αμερικής, διατύπωσε ότι, "...Εμείς στηρίζουμε αυτές τις αλήθειες σαν αυτόδειλες—ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν δημιουργηθεί ίσοι, ότι είναι προικισμένοι από τον Δημιουργό τους με συγκεκριμένα αμετάβλητα Δικαιώματα, που είναι τα Δικαιώματα ζωής, ελευθερίας και επιδίωξης της ευτυχίας. Για να εξασφαλιστούν αυτά τα δικαιώματα, θεσμοθετούνται κυβερνήσεις μεταξύ των ανθρώπων, που αποκομίζουν τις εξουσίες τους από την συγκατάθεση των κυβερνώντων ...".(μετάφραση στα ελληνικά)(σελ.17, Freedom, a history of U.S., Hakim, Joy, Oxford University Press, 2003)

Αυτά τα πολιτικά κριτήρια της Διακήρυξης Ανεξαρτησίας αντιπροσώπευαν τις ιδεολογικές έννοιες εκείνων των Ευρωπαίων λογίων που είχαν προωθήσει τον Ευρωπαϊκό Διαφωτισμό τον 18ο αιώνα, όπως του Jean-Jacques Rousseau (1712-1778), του Voltaire (1694-1778), του Adam Smith (1723-1790) και του Immanuel Kant (1724-1804). Οι ουμανιστικές τους θεωρίες προκάλεσαν μια πολιτιστική αναστάτωση στον Δυτικό Πολιτισμό, που οδήγησε στην ίδρυση των Ηνωμένων Πολιτειών το 1776, στην Γαλλική Επανάσταση (1789-1799), στην Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων το 1789, και στην δημιουργία του έθνους-κράτους, βασισμένο στην Συνταγματική Δημοκρατία, που το πρώτο ήταν η Πρώτη Γαλλική Δημοκρατία (1792-1804).

Αν τώρα εξετάσουμε την ιστορία της Αμερικής, διαπιστώνουμε ότι από την ίδρυση του Αμερικανικού Κράτους το 1776 σαν μια Συνταγματική Δημοκρατία, υπάρχουν πολλά πολιτικά σημεία και κοινωνικά συμβάντα που μαρτυρούν μια θεσμική και ιδεολογική παρέκβαση σε σχέση με τις οικουμενικές ανθρωπιστικές και δημοκρατικές αξίες της Αμερικανικής Διακήρυξης Ανεξαρτησίας του 1776 και του Αμερικανικού Συντάγματος, που επικυρώθηκε από τις νομοθετικές βουλές (legislatures) της κάθε Αμερικανικής πολιτείας το 1788.

Στην Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που εγκρίθηκε από την Επαναστατική Εθνική Συνέλευση της Γαλλίας, στις 26 Αυγούστου του 1789, το Άρθρο 16 δηλώνει ότι, "...Μια κοινωνία όπου η τήρηση του νόμου δεν είναι εξασφαλισμένη, ούτε ο διαχωρισμός των εξουσιών (πολιτικών) προσδιορισμένη, δεν διαθέτει σύνταγμα...". (μετάφραση στα ελληνικά) (<http://avalon.law.yale.edu>)

Λαμβάνοντας υπόψη τις πολιτικές διευκρινήσεις αυτού του Άρθρου, θα μπορούσαμε εύκολα να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι στην διάρκεια της ιστορίας των Ηνωμένων Πολιτειών, υπήρξαν πολλαπλές περιπτώσεις διαστρέβλωσης και παρεκτροπής των δημοκρατικών αρχών του Αμερικανικού Συντάγματος και της Αμερικανικής Διακήρυξης Ανεξαρτησίας σε όλα τα επίπεδα του κρατικού μηχανισμού και της κυβέρνησης. Από τα πολιτικά δικαιώματα των Αμερικανών πολιτών μέχρι την Αμερικανική εξωτερική πολιτική που χρειάζεται την συγκατάθεση και των δύο Αμερικανικών Βουλών (η Βουλή των Αντιπροσώπων, η Γερουσία) για την έναρξη πολέμου σε άλλη χώρα.

Με βάση λοιπόν τα ιστορικά δεδομένα της Αμερικής θα μπορούσαμε να συμπεράνουμε πως η Αμερικανική κυβέρνηση σε ομοσπονδιακό και πολιτειακό επίπεδο, έχει λειτουργήσει πολλές φορές σαν να μην υπήρχε Σύνταγμα, σαν οι Ηνωμένες Πολιτείες να μην ήταν μια

Συνταγματική Δημοκρατία!!!

Στην αυτοβιογραφία του, ο Martin Luther King Jr.(1929-1968), προσπαθώντας να εξηγήσει τις θεσμικές και πολιτικές αντιθέσεις που υπάρχουν στην πολιτική κουλτούρα της Αμερικής, μεταξύ των δημοκρατικών κατευθυντήριων γραμμών μιας Συνταγματικής Δημοκρατίας και την πραγματική κυβερνητική πολιτική απέναντι στους πολίτες της, ειδικά στους Αφροαμερικανούς πολίτες της, επισημαίνει ότι , "...Δεν μπορούμε να έχουμε μια πεφωτισμένη δημοκρατία, με μια μεγάλη ομάδα ανθρώπων να ζει στην άγνοια. Δεν μπορούμε να έχουμε ένα υγιές έθνος με το ένα δέκατο του πληθυσμού του πεινασμένο, άρρωστο, που μεταφέρει μικρόβια ασθενειών που δεν αναγνωρίζουν το χρώμα της φυλής- που δεν υπακούουν στους νόμους Jim Crow(ρατσιστικοί νόμοι πολλών Αμερικανικών πολιτειών). Δεν μπορούμε να έχουμε ένα έθνος πειθαρχημένο και ασφαλές με μια ομάδα ανθρώπων να είναι τόσο καταπιεσμένη και διαλυμένη, που είναι σχεδόν αναγκασμένη σε αντικοινωνικές συμπεριφορές και στο έγκλημα ...".(μετάφραση στα ελληνικά)(σελ.9, The Autobiography of Martin Luther King Jr., Edited by Clayborne Carson, Warner Books 1998)

Ο πρώτος και ο πιο κρίσιμος δείκτης μιας δημοκρατικής δυσλειτουργίας στην πολιτική κουλτούρα της Αμερικής και στην διακυβέρνησή της , συνεπάγεται μέσα από το σοβαρό πολιτικό ερώτημα που καθορίζει πιο άτομο θεωρείτε νομικά και συνταγματικά πραγματικός πολίτης , με το νόμιμο δικαίωμα να συμμετέχει στις πολιτικές διαδικασίες μιας Συνταγματικής Δημοκρατίας, εκλέγοντας πολιτικούς αντιπροσώπους στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση και στις κυβερνήσεις των πολιτειών.

Αναλογίζοντας την Διακήρυξη Χειραφέτησης των Αφροαμερικανών (Emancipation Proclamation) του Προέδρου Abraham Lincoln(1861-1865) που εκδόθηκε στις 1 Ιανουαρίου του 1863, και την 13η Τροπολογία του Αμερικανικού Συντάγματος που καταργούσε την δουλεία στις Ηνωμένες Πολιτείες , και που εγκρίθηκε από την Αμερικανική Βουλή στις 6 Δεκεμβρίου του 1865. Όπως επίσης την 14η Συνταγματική Τροπολογία του 1868, που καθορίζει τα νομικά κριτήρια της Αμερικανικής Υπηκοότητας και τα πολιτικά δικαιώματα του Αμερικανού Πολίτη, και την 15η Συνταγματική Τροπολογία του 1870, που εξασφαλίζει το δικαίωμα όλων των πολιτών να ψηφίζουν κάτω από την νομική προστασία της κυβέρνησης, οι Αφροαμερικανοί απέκτησαν "πρακτικά" και "ολοκληρωτικά" το δικαίωμα της ψήφου μόνο μέσα από την Κυβερνητική Πράξη του Δικαιώματος της Ψήφου(Voting Rights Act) , που πέρασε η Αμερικανική Βουλή τον Αύγουστο του 1965.

Μέσα από αυτή την τελευταία κυβερνητική πράξη , υπήρχε η απαγόρευση στις κυβερνήσεις των Αμερικανικών πολιτειών και των τοπικών κυβερνήσεων να περνούν νόμους που θα έκαναν διακρίσεις κατά των ψηφοφόρων με κριτήριο την φυλή τους.(<https://courseshumanl>

earning.com

)

Αυτό σημαίνει ότι πήρε 100 χρόνια από την Διακήρυξη Χειραφέτησης των Αφροαμερικανών του 1863, και την 14η Συνταγματική Τροπολογία του 1868, έτσι ώστε οι Αφροαμερικανοί τελικά να εξασφαλίσουν ολοκληρωτικά τα πολιτικά τους δικαιώματα και το πολιτικό δικαίωμα να ψηφίζουν ελεύθερα σαν πραγματικοί Αμερικανοί πολίτες!!!

Παρατηρούμε του ίδιου τύπου κυβερνητικών ελιγμών , καθυστερήσεων και αναβολών σε σχέση με τους Ιθαγενείς Αμερικανούς, που τους παραχωρήθηκε “επίσημα” και “νόμιμα” το δικαίωμα της ψήφου με βάση την 15η Συνταγματική Τροπολογία του 1870, αλλά αυτοί δεν μπορούσαν να εξασκήσουν αυτό το δικαίωμα στο σύνολό τους λόγω της “ειδικής πολιτικής θέσης” τους , κατοικώντας σε Κρατικούς Καταυλισμούς που είχαν εγκατασταθεί γι’αυτούς από την Αμερικανική κυβέρνηση στα τέλη του 19ου αιώνα. Αυτή η κυβερνητική πρωτοβουλία “θεωρητικά” τους απέδιδε μια “ημι-αυτόνομη” πολιτική θέση , αλλά πάντα κάτω από τον άμεσο κρατικό έλεγχο της Κεντρικής Κυβέρνησης και του Ομοσπονδιακού Γραφείου Ινδιάνικων Υποθέσεων.

Η Κυβερνητική Πράξη Snyder του 1924, παραχώρησε στους Ιθαγενείς Αμερικανούς την Αμερικανική Υπηκόητα και το δικαίωμα να ψηφίζουν σε ομοσπονδιακές εκλογές και στις τοπικές εκλογές. Παρ’όλα αυτά , οι Ιθαγενείς Αμερικανοί συνέχιζαν ν’αντιμετωπίζουν τεχνητά εμπόδια στο να ψηφίζουν ελεύθερα σε εκλογές , διότι το Αμερικανικό Σύνταγμα καταχωρούσε στις πολιτείες την αποκλειστική δικαιοδοσία ν’αποφασίζουν ποιός πολίτης είχε το νόμιμο δικαίωμα της ψήφου. Μετά την επικύρωση της Νομοθεσίας της Υπηκοότητας του 1924(Citizenship Billof 1924), πήρε 40 χρόνια έτσι ώστε όλες οι πενήντα πολιτείες να εγκρίνουν την ψήφο στους Ιθαγενείς Αμερικανούς.(<https://www.loc.gov>)

Αυτή η ιστορική διαδρομή σε σχέση με την πλήρη εξασφάλιση των πολιτικών δικαιωμάτων των Ιθαγενών Αμερικανών ολοκληρώθηκε με την Κυβερνητική Πράξη Πολιτικών Δικαιωμάτων του 1964(Civil Rights Actof 1964) και την Κυβερνητική Πράξη Δικαιώματος Ψήφου του 1965(Voting Rights Actof 1965), που καταχωρούσαν στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση τις δικαιοδοσίες να υπερτερεί νομικά των κυβερνήσεων και των νομοθεσιών των πολιτειών για θέματα που αφορούσαν άμεσα το σύνολο του Αμερικανικού λαού, όπως την εθνική άμυνα της χώρας και την εξωτερική της πολιτική. Αυτό ακριβώς συνέβηκε και με την απόκτηση των πολιτικών δικαιωμάτων των Αφροαμερικανών!!!

Τελικά, έχουμε την 19η Συνταγματική Τροπολογία που πέρασε η Αμερικανική Βουλή στις 4

Ιουνίου, 1918, και που επικυρώθηκε στις 18 Αυγούστου, 1920, παραχωρώντας στις γυναίκες της Αμερικής το δικαίωμα της ψήφου, ενώ παράλληλα έδινε στην Βουλή τη δικαιοδοσία να επιβάλλει αυτό το Άρθρο μέσα από ομοσπονδιακούς νομοθετικούς θεσμούς.

Την εποχή που το Αμερικανικό Σύνταγμα συντάχθηκε από τις Αμερικανικές Αποικίες το 1776, τις γυναίκες δεν τις θεωρούσαν ίσες με τους άνδρες, και έτσι δεν διέθεταν το δικαίωμα να ψηφίζουν, ενώ τους Αφροαμερικανούς που στην μεγάλη πλειοψηφία τους ήταν σκλάβοι, τους αντιμετώπιζαν σαν "κινητή περιουσία", και φυσικά δεν μπορούσαν ν'απολαύσουν πολιτικά δικαιώματα σαν πολίτες. Αυτό σημαίνει πως στην Αμερικανική κοινωνία, οι γυναίκες απέκτησαν πλήρη πολιτικά δικαιώματα, σχεδόν 150 χρόνια μετά την ίδρυση των Ηνωμένων Πολιτειών το 1776.

Το ένα γεγονός στην ιστορία της Αμερικής που ολοφάνερα και αντικειμενικά προβάλλει τα θεσμικά χαρακτηριστικά μιας πολιτικής δυσλειτουργίας και μια έλλειψη κοινωνικής συνοχής και ενότητας μέσα στην Συνταγματική Δημοκρατία της, είναι ο Αμερικανικός Εμφύλιος Πόλεμος(1861-1865), σχεδόν 100 χρόνια μετά την εγκατάσταση του Αμερικανικού κράτους.

Ο Αμερικανικός Εμφύλιος Πόλεμος αντιπροσωπεύει μια σοβαρή κοινωνική σύγκρουση μεταξύ δύο διαφορετικών πολιτικών κουλτούρων μέσα στο ίδιο έθνος. Ήταν οι βιομηχανικές βόρειες πολιτείες που στήριζαν ένα οικονομικό και πολιτικό εκσυγχρονισμό με μια πλουραλιστική κοινωνία που δεν δεχόταν την "μαύρη δουλειά", σε αντίθεση με τις αγρονομικές νότιες πολιτείες που τα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά τους θεμέλια στηριζόντουσαν σε μια αριστοκρατία γαιοκτημόνων και σ'ένα μεγάλο πληθυσμό Αφροαμερικανών σκλάβων που ανερχόταν στα 4 εκατομμύρια άτομα.

Το βασικό πολιτικό κίνητρο για τον Εμφύλιο Πόλεμο ήταν η κατάργηση της "μαύρης δουλειάς" σε όλες τις Αμερικανικές πολιτείες, πολιτική θέση που πρωτοστάτησε η Ριζοσπαστική Ρεπουμπλικανική κυβέρνηση του Προέδρου Abraham Lincoln(1861-1865), με την πολιτική στήριξη μιας Ένωσης(Union) των περισσότερων βορείων πολιτειών. Αντιτασσόμενοι σ'αυτή την πολιτική θέση κατάργησης της "μαύρης δουλειάς" σε όλη την χώρα ήταν μια Ομοσπονδία(Confederation) νοτίων πολιτειών που επιδίωκαν η "μαύρη δουλειά" να παραμείνει ένας κοινωνικά και θεσμικά αποδεκτός θεσμός.

Στην διάρκεια των 5 χρόνων του Αμερικανικού Εμφυλίου Πολέμου, υπήρξαν συνολικά μεταξύ 620,000 και 750,000 θύματα, περισσότερα από το άθροισμα των στρατιωτών θυμάτων όλων των πολέμων των Ηνωμένων Πολιτειών. Η Ένωση των βορείων Αμερικανικών

πολιτειών είχε 224,580 θανάτους από αρρώστιες, 110,000 θανάτους σε μάχες, 275,154 πληγωμένων μαχητών, και 30,192 που πέθαναν σαν κρατούμενοι στρατιώτες. Η Ομοσπονδία των νοτίων Αμερικανικών πολιτειών είχαν 164,000 θανάτους λόγω αρρώστιας, 94,000 θανάτους στα πεδία μάχης, 194,026 πληγωμένων μαχητών , και 31,000 στρατιώτες που πέθαναν σαν κρατούμενοι πολέμου.(<https://en.wikipedia.org>)

Το κόστος του Αμερικανικού Εμφυλίου Πολέμου για την Ομοσπονδία των νοτίων πολιτειών ανερχόταν στα 22.99 δισεκατομμύρια δολάρια, ποσό προσαρμοσμένο στην αξία του δολλαρίου του 2019, ενώ το κόστος για την Ένωση των βορείων πολιτειών ήταν 68.17 δισεκατομμύρια δολάρια, πάλι προσαρμοσμένα στην αξία του Αμερικανικού δολλαρίου του 2019.(<https://www.usatoday.com>)

Οι βόρειες πολιτείες που στήριζαν την κεντρική κυβέρνηση του Προέδρου Abraham Lincoln με πρωτεύουσα την Washington D.C. , είχαν νικήσει τις νότιες αντικαθεστωτικές πολιτείες, αρχικά αναλαμβάνοντας τον στρατιωτικό έλεγχο των εδαφών τους. Το 1867, η Αμερικανική Βουλή χώρισε τις νότιες πολιτείες σε στρατιωτικές περιφέρειες για να επιτευχθεί η αποκατάσταση και διατήρηση της πολιτικής νομιμότητας της Αμερικανικής Κεντρικής Κυβέρνησης. Στρατιωτικό προσωπικό εστάλη για να οργανώσει και για να διοικήσει τις στρατιωτικές περιφέρειες , ενώ αυτό το πολιτικό σχήμα παρέμεινε στην θέση του για περισσότερο από 10 χρόνια.”...Αυτή η χρονική περίοδος αποκαλείται “βουλευτική” ή “στρατιωτική” Ανοικοδόμηση (σε αντίθεση με την αρχική περίοδο της “προεδρικής” ανοικοδόμησης) . Άλλοι Βόρειοι πήγαιναν στον νότο για να διδάξουν , για να εργαστούν σε προγράμματα στήριξης, για βοηθήσουν τις κυβερνήσεις των πολιτειών να ανασυγκροτηθούν –και μερικές φορές για να πλουτίσουν...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(σελ.164, Freedom, ahistory of U.S. . Hakim, Joy, Oxford University Press, 2003)

Πριν ξεκινήσουμε να εξετάζουμε και ν’αναλύσουμε ιστορικά , την “επίσημη” και “ανεπίσημη” Αμερικανική κυβερνητική πολιτική σε σχέση με τους Αφροαμερικανούς , θα ήθελα να διατυπώσω την δικιά μου θέση ή να εκφράσω την δική μου πολιτική κρίση όσον αφορά την συγκεκριμένη Αμερικανική κυβερνητική πολιτική και την κοινωνική θέση των Αφροαμερικανών στην πολιτική κουλτούρα της Αμερικής.

Μετά από πολλά διαβάσματα(βιβλία,άρθρα,εφημερίδες) και τις πληροφορίες που έπαιρνα από την Αμερικανική τηλεόραση μεγαλώνοντας στον Καναδά στις δεκαετίες του 1960,του 1970,και στις αρχές του 1980, πιστεύω απόλυτα πως από την ίδρυση των Ηνωμένων Πολιτειών μέχρι σήμερα,το πολιτικό και οικονομικό καταστημένο των Λευκών Αμερικανών, όπως και σε μεγάλο βαθμό η κοινωνία των Λευκών Αμερικανών, έχουν κάνει μεγάλες προσπάθειες για να δημιουργήσουν και να επιβάλλουν εκείνα τα κοινωνικο-πολιτικά και

κοινωνικο-οικονομικά εμπόδια που θα καθυστερούσαν την “ολοκληρωτική χειραφέτηση” των Αφροαμερικανών. Βασικός στόχος ή βασική προτεραιότητα της πολιτικής κουλτούρας των Λευκών Αμερικανών και των Αμερικανών που την στηρίζουν , είναι να παραμείνουν οι Αφροαμερικανοί μιας “δευτέρας κατηγορίας” πολίτες, οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά. Η Αμερική των Λευκών επιδιώκει ένα “δευτερεύοντα ρόλο” για τους Αφροαμερικανούς, όπως και για τους Ιθαγενείς της Αμερικής, ως προς την διαμόρφωση της Αμερικανικής κυβερνητικής πολιτικής, των πολιτικών υποδομών της χώρας, όπως και των οικονομικών της εξελίξεων.

Όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες εγκαθιδρύθηκε σαν κράτος το 1776,ο συνολικός της πληθυσμός ήταν περίπου 2,5 εκατομμύρια, ενώ το 0,5 εκατομμύριο ήταν Αφροαμερικανοί ,αντιπροσωπεύοντας το 22% του συνολικού πληθυσμού , η μεγάλη πλειοψηφία σκλάβοι.(<https://en.wikipedia.org>)

Όταν το Αμερικανικό Σύνταγμα συντάχθηκε, τα Άρθρα που αφορούσαν τους Αφροαμερικανούς αναφερόντουσαν σ’αυτούς έμμεσα με αντικείμενο την “δουλεία”. Την “δουλεία” τότε την θεωρούσαν ένα νόμιμο και κοινωνικά αποδεκτό θεσμό που θα έπρεπε να προστατευθεί, ενώ τους Αφροαμερικανούς τους είχαν κατατάξει ονομαστικά σαν “τα τρία-πέμπτα όλων των άλλων”(the three-fifths of all other persons).

Στο Άρθρο I του Συντάγματος, παράγραφος 2, οι Αφροαμερικανοί αποκαλούνται “τα τρία πέμπτα των άλλων”, με μόνο σκοπό τον υπολογισμό των πληθυσμών της κάθε Αμερικανικής πολιτείας, που τελικά θα καθόριζε τον αριθμό των Αντιπροσώπων της Αμερικανικής Βουλής που η κάθε πολιτεία είχε το νόμιμο δικαίωμα να στείλει , όπως και τους φόρους που θα έπρεπε να καταβάλει στα ταμεία του κράτους. Τα “τρία πέμπτα” ενός ανθρώπου ήταν ένας θεσμικός συμβιβασμός μεταξύ των νοτίων και των βορείων πολιτειών, οι πρώτες διαθέτοντας την μεγάλη πλειοψηφία των Αφροαμερικανών στην χώρα, και που οι περισσότεροι από αυτούς ήταν σκλάβοι.

Το Άρθρο I, παράγραφος 9, και το Άρθρο IV, παράγραφος 2, του Αμερικανικού Συντάγματος, αντιμετώπιζαν τους Αφροαμερικανούς όχι σαν πολίτες, αλλά σαν “κινητή περιουσία”(chattel) , με οικονομική αξία που έπρεπε να προστατευθεί νομικά. Το Αμερικανικό Σύνταγμα θεωρούσε τον Αφροαμερικανό σαν “κινητή ιδιοκτησία” , σαν ένα πολύτιμο ζώο αγροκτήματος , όπως το βόδι, όχι σαν ένα ανθρώπινο όν. Ένας σκλάβος δεν ήταν ένας κανονικός πολίτης της χώρας που θα διέθετε το νόμιμο δικαίωμα να προστατεύει τα προσωπικά του συμφέροντα ή την πρόνοιά του, να προστατεύεται από την κυβέρνηση και την δικαιοσύνη , ή το δικαίωμα να συμμετέχει στις πολιτικές διαδικασίες μιας

Συνταγματικής Δημοκρατίας, ψηφίζοντας σε ομοσπονδιακές εκλογές, σε εκλογές των πολιτειών ή σε τοπικές εκλογές.(σελ.99, Freedom- a history of U.S. , Hakim, Joy, Oxford University Press, 2003)

Αν και η Διακήρυξη Χειραφέτησης των Αφροαμερικανών (Emancipation Proclamation) κατατάσσεται σαν ένα από τα δέκα πιο σημαντικά ιστορικά έγγραφα των Ηνωμένων Πολιτειών, η πολιτική παρότρυνση για την διεκπεραίωσή της, δεν ήταν ουσιαστικά , ούτε ηθική αλλά ούτε ιδεολογική, ήταν “πρακτική” και “πραγματοστική”!!! Σίγουρα ο Πρόεδρος Abraham Lincoln υπήρξε ιδεολογικά και φιλοσοφικά ενάντια στην δουλεία σαν νόμιμος κοινωνικο-οικονομικός θεσμός, αλλά απελευθερώνοντας τους σκλάβους μέσω της Διακήρυξης , αντικειμενικά αποτελούσε γι’αυτόν μια “στρατηγική πολιτική πράξη”, όχι μια “ιδεολογική πολιτική πράξη”.

Ο Abraham Lincoln εξέδωσε το προσχέδιο της Διακήρυξης στις 22 Σεπτεμβρίου του 1862, ανακοινώνοντας επίσημα πως αν οι Νότιες πολιτείες δεν έπαυαν τις στρατιωτικές τους ενέργειες ενάντια στην Κεντρική Κυβέρνηση μέχρι την 1η Ιανουαρίου του 1863, η Διακήρυξη θα έμπαινε σ’εφαρμογή σαν νόμος του κράτους. Η Ομοσπονδία των Νοτίων πολιτειών απέρριψαν την πρόταση του Προέδρου Lincoln και σαν συνέπεια η Βουλή νομοθέτησε την Διακήρυξη την 1η Ιανουαρίου του 1863.(<https://www.battlefield.org>)

Η Διακήρυξη Χειραφέτησης ήταν επιλεκτική και όχι οικουμενική, γιατί απελευθέρωνε μόνο τους σκλάβους που ζούσαν στις Νότιες πολιτείες που είχαν επαναστατήσει, και όχι σε άλλες Αμερικανικές πολιτείες. Για τον Πρόεδρο Lincoln, η χειραφέτηση των σκλάβων στις αντικαθεστωτικές πολιτείες εξυπηρετούσε την προσωπική πολιτική θέση του, όπως και το πολιτικό κύρος της Κεντρικής Κυβέρνησης του κράτους ,με διάφορους τρόπους.

Ο πρώτος και ο ποιό κρίσιμος τρόπος ήταν η οικονομική, πολιτική και κοινωνική αποσύνθεση αυτών των νοτίων πολιτειών, την στιγμή που η μεγάλη πλειοψηφία των σκλάβων ζούσαν εκεί. Το 1860, το 90% των Αφροαμερικανών ήταν σκλάβοι, και ενώ οι σκλάβοι αποτελούσαν το 13% του συνολικού πληθυσμού της Αμερικής, στον Νότο , “ένας στους τρεις ” κατοίκους ήταν Αφροαμερικανός.(<https://theroot.com>)

Ο δεύτερος στόχος του Abraham Lincoln στην νομοθέτηση της Διακήρυξης Χειραφέτησης των Αφροαμερικανών ήταν η κρατική κατάσχεση των περιουσιακών στοιχείων των αντικαθεστωτικών νοτίων πολιτειών , αποκλείοντας το νόμιμο δικαίωμα κατοχής σκλάβων, μια πολύτιμη κινητή περιουσία και ένα ακριβό εμπορεύσιμο είδος.

Το τρίτο σημείο αναφοράς της Διακήρυξης ήταν η ενίσχυση της κεντρικής κυβέρνησης του κράτους και του Προέδρου των εξαιρετικών εκτελεστικών εξουσιών “εν καιρώ πολέμου”.

Τέταρτο, υπήρχε η πολιτική στήριξη που θα λάμβανε το Ρεπουμπλικανικό Πολιτικό Κόμμα του Προέδρου Lincoln από τους Αφροαμερικανούς της Ένωσης των βορείων πολιτειών, όπως και αυτών των νοτίων πολιτειών.

Μέσα στην Διακήρυξη , ο Abraham Lincoln, ανακοίνωσε ότι οι Αφροαμερικανοί που ήταν υγιείς και με γερή σωματική διάπλαση , θα μπορούσαν να ενταχθούν στις Ένοπλες Δυνάμεις των Ηνωμένων Πολιτειών.”...Πέντε μήνες μετά την εφαρμογή της Διακήρυξης, το Γραφείο Πολέμου των Ηνωμένων Πολιτειών , εξέδωσε την Γενική Διάταξη Αριθ. 143, δημιουργώντας το Στράτευμα των Εγχρωμων των Ηνωμένων Πολιτειών(United States Colored Troops). Μέχρι το τέλος του πολέμου, πάνω από 200,000 Αφροαμερικανοί θα υπηρετούσαν στον στρατό και στο ναυτικό της Ένωσης...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://www.battlefields.org>)

Τελικά, με ηθικό και ιδεολογικό γνώμονα, ο Abraham Lincoln, που ήταν πολιτικά ενάντια στον θεσμό της δουλείας, αν και αρχικά η Διακήρυξη απελευθέρωνε μόνο τους σκλάβους που ζούσαν στις αντικαθεστωτικές νότιες πολιτείες , μέχρι το τέλος του Εμφυλίου Πολέμου(1861-1865), η Διακήρυξη είχε επηρεάσει τους περισσότερους Αμερικανούς πολίτες για να δεχθούν και για να στηρίξουν την χειραφέτηση όλων των Αφροαμερικανών σκλάβων στην χώρα, και παράλληλα να προωθηθούν τα πολιτικά τους δικαιώματα.

Η 13η Συνταγματική Τροπολογία του Αμερικανικού Συντάγματος πέρασε από την Αμερικανική Βουλή τον Δεκέμβριο του 1865,καταργώντας την δουλεία σε όλη την χώρα.

Η 14η Τροπολογία υιοθετήθηκε τον Ιούλιο του 1868, όπου διευκρινίζεται νομικά η σημασία της υπηκοότητας και η προστασία των πολιτικών δικαιωμάτων του πολίτη από παρεμβάσεις της ομοσπονδιακής κυβέρνησης και των κυβερνήσεων των πολιτειών. Αυτή η Τροπολογία αμφισβητήθηκε έντονα από τις πολιτείες του νότου που είχαν μεγάλους πληθυσμούς Αφροαμερικανών, εφόσον παραχωρούσε και προστάτευε την Αμερικανική υπηκοότητα όλων των Αφροαμερικανών.

Η 15η Τροπολογία του Αμερικανικού Συντάγματος επικυρώθηκε από την Αμερικανική Βουλή τον Φεβρουάριο του 1870, απαγορεύοντας στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση και στις κυβερνήσεις των πολιτειών το δικαίωμα ν' αποκλείουν σ' ένα πολίτη την ψήφο με γνώμονα την φυλετική του καταγωγή.

Αυτή η τελευταία Τροπολογία ουσιαστικά απευθυνόταν στις πολιτείες του Νότου, οι οποίες προσπαθούσαν μέσα από την Αμερικανική Βουλή να εισάγουν τεχνητά εμπόδια, όπως την "ικανότητα γραφής και ανάγνωσης" (literacy tests) και τον "κεφαλικό φόρο" (poll tax), εμποδίζοντας με αυτά τα νομικά μέσα την πλήρη πολιτική χειραφέτηση των Αφροαμερικανών. (<https://cung.edu>) Θα μπορούσαμε λοιπόν να συμπεράνουμε, πως ο Πρόεδρος Abraham Lincoln μέσα από την κυβερνητική του πολιτική απέναντι στην "μαύρη δουλειά", που την απεικονίζει ξεκάθαρα ο Αμερικανικός Εμφύλιος Πόλεμος (1861-1865) και η Διακήρυξη Χειραφέτησης των Αφροαμερικανών του 1863, κατάφερε να μεταλλάξει την πολιτική κουλτούρα της Αμερικής, κάνοντάς την πιο δημοκρατική, πλουραλιστική και συλλογική!!!

Πέντε μέρες μετά την κατάληξη του Εμφύλιου Πολέμου, ο Πρόεδρος Abraham Lincoln δολοφονήθηκε. Πέθανε τον Απρίλιο του 1865, ενώ ο Αντιπρόεδρος του, ο Andrew Johnson, ανέλαβε τα πολιτικά καθήκοντα του προέδρου.

Ο Andrew Johnson (1808-1875) ήταν ένας πολιτικός από τον Νότο, και επιθυμούσε οι Νότιες πολιτείες να επανέρθουν στην Ένωση των Αμερικανικών πολιτειών, με λίγα κυβερνητικά εμπόδια και με τις λιγότερες κυβερνητικές μεταρρυθμίσεις στις υπάρχουσες κοινωνικο-πολιτικές και κοινωνικο-οικονομικές δομές τους. Ο ίδιος διόρισε στρατιωτικούς κυβερνήτες που θα ήταν υπεύθυνοι για την διοίκηση των πρώην Ομοσπονδιακών Πολιτειών (Confederate States), μέχρι την ημέρα που θα εκλέγανε τις δικές τους κυβερνήσεις με νέα πιο δημοκρατικά ομοσπονδιακά συντάγματα.

Ο Πρόεδρος Andrew Johnson (1865-1869) ήταν ιδεολογικά υπέρμαχος της Φυλετικής Ανωτερότητας των Λευκών Αμερικανών (White Supremacist), προσωποποιώντας τα κοινωνικο-πολιτικά ιδανικά των περισσοτέρων Λευκών Αμερικανών του Νότου και αρκετών του Βορά. Αυτά σχετιζόντουσαν με την κοινωνική θέση των Αφροαμερικανών μέσα σε μια Αμερικανική κοινωνία που εξουσίαζαν και ακόμα εξουσιάζουν οι Λευκοί Αμερικανοί!!!

Το 1868, στην ετήσια προεδρική προσφώνηση της Βουλής (State of the Union address), ο Πρόεδρος Andrew Johnson δήλωσε ότι, "...Η προσπάθεια να τοποθετηθεί ο λευκός

πληθυσμός κάτω από την ηγεμονία των έγχρωμων πολιτών του Νότου, έχει διαστρεβλώσει αν όχι κατακερματίσει τις φιλικές σχέσεις που υπήρχαν μεταξύ τους, ενώ μια κοινή δυσπιστία έχει επιφέρει ένα συναίσθημα εχθρότητας που οδηγώντας σε συμβάντα σύγκρουσης και αιματοχυσίας, έχει αναστείλει την συνεργασία μεταξύ των δύο φύλων, τόσο αναγκαία για την επίτευξη μιας οικονομικής παραγωγικότητας στις νότιες πολιτείες...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://course.lumenlearning.com>)

Αυτή η πολιτική δήλωση του Προέδρου Andrew Johnson μπορεί ν’ακουγόταν ρατσιστική και να τον απομάκρυνε από πολλά μέλη της Βουλής, ιδιαίτερα των Ριζοσπαστικών Ρεπουμπλικανών(RadicalRepublicans), οι οποίοι επιδίωκαν την απόλυτη ισότητα μεταξύ των μαύρων και των λευκών, όπως και μια πιο πλουραλιστική Αμερικανική κοινωνία. Το ιδεολογικό περιεχόμενο της προσφώνησης του Προέδρου Andrew Johnson, είναι όμως ακριβές στην περιγραφή μιας διχοτομίας μεταξύ την “ανεπίσημη κοινή γνώμη” των Λευκών Αμερικανών απέναντι των Αφροαμερικανών και την “επίσημη πολιτική ταυτότητα” τους σαν δημοκρατικοί Αμερικανοί πολίτες μιας Συνταγματικής Δημοκρατίας. Είναι ακριβώς αυτό που περιγράψαμε στο Δεύτερο Μέρος των άρθρων μας για τους Αφροαμερικανούς , εστιάζοντας στην διχοτομία που υπάρχει μεταξύ της “προσωπικότητας”(persona) και την “ψυχοσύνθεση”(psyche) των Λευκών Αμερικανών απέναντι στους Αφροαμερικανούς.

Το Γραφείο του Χειραφετημένου(Freedman’s Bureau) με αναφορά τον Αφροαμερικανό, δημιουργήθηκε από την Αμερικανική Βουλή στις 3 Μαρτίου του 1865, για να προσφέρει προσωρινή βοήθεια ενός έτους στους πρώην σκλάβους και στους άπορους λευκούς , θύματα των καταστροφικών επιπτώσεων του Αμερικανικού Εμφυλίου Πολέμου στον Νότο. Τον Ιούλιο της επόμενης χρονιάς, η Βουλή επέκτεινε το διάστημα των υπηρεσιών της, ακυρώνοντας “το βέτο” του Προέδρου Andrew Jackson στην Βουλή. Οι λειτουργίες του Γραφείου διήρκησαν μέχρι το 1872.

Παράλληλα, η Αμερικανική Βουλή αποφάσισε ότι τα εδάφη που ανήκαν στις πρώην αντίπαλες Ομοσπονδιακές πολιτείες(ex-confederateland) δεν θα παραδίδονταν στους χειραφετημένους σκλάβους. Παρ’όλα αυτά , το Γραφείο του Χειραφετημένου ανέλαβε την δικαιοδοσία να πουλήσει στους χειραφετημένους σκλάβους και στους άπορους λευκούς του Νότου, όλα τα εγκαταλειμμένα και δημευμένα εδάφη σε πολύ χαμηλές τιμές, προωθώντας έτσι την ιδιοκτησία γης για τους πρώην Αφροαμερικανούς σκλάβους.

Σε όλη την διάρκεια της διοίκησης του Γραφείου του Χειραφετημένου, αυτό έλεγχε “λιγότερο από τα δύο δέκατα του ενός της εκατό” όλων των εδαφών του Νότου.

Με την Διακήρυξη Αμνηστίας(Amnesty Proclamation) του Προέδρου Andrew Johnson στις 29 Μαΐου του 1865, τα περισσότερα εδάφη που ανήκαν στο Γραφείο του Χειραφετημένου, παραχωρήθηκαν στους πρώην ιδιοκτήτες σκλάβων , ενώ πολλοί χειραφετημένοι σκλάβοι ιδιοκτήτες γης, εκτοπίστηκαν από την γη που είχαν ήδη αγοράσει.

Σαν επίπτωση της ρατσιστικής πολιτικής του Προέδρου Johnson, το Γραφείο του Χειραφετημένου άλλαξε την στρατηγική της σε σχέση με την ιδιοκτησία γης από τους χειραφετημένους σκλάβους , ενθαρρύνοντας όμως αυτούς να γίνουν ένοικοι γεωργοί(tenant farmers), και να εργαστούν για τα πρώην αφεντικά τους. Πολλοί από αυτούς έγιναν ένοικοι γεωργοί, νοικιάζοντας γη από τους πρώην αφέντες τους , οι οποίοι αναγνωρίζοντας την αδύναμη κοινωνική τους θέση ,τους εκμεταλλεύτηκαν σχεδόν σαν σκλάβους, πολλές φορές αρνούμενοι να τους πληρώσουν για την εργασία τους.(<https://www.blackpast.org>)

Το Γραφείο του Χειραφετημένου(Freedman's Bureau) επίσης παρείχε τροφή και ιατρική περίθαλψη στους πρώην σκλάβους , ενώ ταυτόχρονα ίδρυσε σχολεία γι'αυτούς . Μέχρι το 1870, 250,000 μαύρα παιδιά και μαύροι ενήλικες συμμετείχαν σε περισσότερα από 4,000 σχολεία του Νότου, όπως επίσης και σε μερικά κολλέγια για μαύρους.

Η παιδεία των χειραφετημένων Αφροαμερικανών αποτελεί το πιο σημαντικό ιστορικό κληροδότημα του Γραφείου, ενώ μέσα από τα διοικητικά του μέσα και το προκαθορισμένο πολιτικό ρόλο του, διευκόλυνε του χειραφετημένου Αφροαμερικανού την καθημερινή επιβίωση.”...Το Γραφείο του Χειραφετημένου επίσης βοήθησε τους πρώην σκλάβους στον χώρο εργασίας. Προσπάθησε να εξασφαλίσει γι'αυτούς τα μέσα για να έχουν δίκαιες απολαβές και για να μπορούν να επιλέγουν ελεύθερα τους εργοδότες τους. Το Γραφείο δημιούργησε ειδικά δικαστήρια που θα ρύθμιζαν διαφορές μεταξύ των μαύρων εργατών και των λευκών εργοδοτών τους. Επίσης έκανε παρεμβάσεις σε περιπτώσεις όπου τα δικαιώματα των χειραφετημένων Αφροαμερικανών κινδύνευαν...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<http://www.crf-usa.org>)

Στην διάρκεια του καλοκαιριού και του φθινοπώρου του 1865, οι περισσότερες πρώην αντίπαλες Ομοσπονδιακές Πολιτείες(Confederate States) , ξεκίνησαν συνελεύσεις για να συντάξουν τα συντάγματα τους,“θεωρητικά”,με γνώμονα τις κατευθυντήριες πολιτικές γραμμές της Αμερικανικής Βουλής. Ο Πρόεδρος Andrew Johnson όμως ,που ήταν πολιτικός υπέρμαχος της Λευκής Φυλετικής Ανωτερότητας(White Supremacist), επέτρεψε μόνο σε λευκούς Αμερικανούς να συμμετέχουν σαν αντιπρόσωποι αυτών των συνελεύσεων , οι οποίοι σύντομα θα διαμόρφωναν το θεσμικό πλαίσιο των νέων κυβερνήσεων.

Την περίοδο της Πολιτικής Ανασυγκρότησης του Νότου(1865-1877) και των πολιτικών και νομοθετικών διαδικασιών της Αμερικανικής Βουλής για την εξασφάλιση μιας συλλογικής χειραφέτησης των Αφροαμερικανών, η κοινή γνώμη των Λευκών Αμερικανών του Νότου σχετικά με την “νέα κοινωνική υπόσταση” των Αφροαμερικανών, συνοψίζεται με ακρίβεια μέσα από το άρθρο που συντάχτηκε εκείνη την εποχή στην εφημερίδα “DailyTelegraph” της Mason, της πολιτείας της Georgia. Διατυπώνει ότι, “...Υπάρχει τέτοια ριζική διαφορά στην διανοητική και ηθική φύση της λευκής και μαύρης φυλής, που είναι αδύνατο σε μια τέτοια μεικτή κοινωνία να επιτευχθεί κοινωνική τάξη με τον ίδιο νόμο...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<http://www.crf-usa.org>)

Την περίοδο ακριβώς μετά τον Αμερικανικό Εμφύλιο Πόλεμο(1861-1865),ο Πρόεδρος Andrew Johnson βρισκόταν σε συνεχή πολιτική σύγκρουση με τους Ρεπουμπλικανούς που έλεγχαν την Αμερικανική Βουλή, ειδικά με τους Ριζοσπαστικούς Ρεπουμπλικανούς(RadicalRepublicans), για θέματα που αφορούσαν την Πολιτική Ανασυγκρότηση(Political Reconstruction) ενός ηττημένου Νότου. Ο Πρόεδρος Johnson κατέθεσε “το βέτο ” του σε νομοθεσίες όπως την εγκατάσταση του Γραφείου του Χειραφετημένου(Freedman’sBureau) το 1865 και την Πράξη Πολιτικών Δικαιωμάτων(Civil Rights Act) του 1866.

Η Πράξη Πολιτικών Δικαιωμάτων του 1866 καθόριζε ότι “ όλα τα άτομα γεννημένα στις Ηνωμένες Πολιτείες”(εκτός των Αμερικανών Ινδιάνων) είναι “εκ του παρόντος δηλωμένοι πολίτες των Ηνωμένων Πολιτειών” και ότι “τέτοιοι πολίτες της κάθε φυλής και του κάθε χρώματος...θα διαθέτουν τα ίδια δικαιώματα...όπως εκείνα που απολαμβάνουν οι λευκοί πολίτες”. Δύο χρόνια αργότερα, το 1868, αυτά τα πολιτικά δικαιώματα ενισχύθηκαν περαιτέρω με την 14η Τροπολογία του Αμερικανικού Συντάγματος, που περιέγραφε τις νομικές παραμέτρους της Αμερικανικής ιθαγένειας, ενώ εξασφάλιζε ίση κυβερνητική προστασία με βάση τον νόμο.(<https://www.thoughtco.com>)

Η πρώτη πολιτική και νομική εστίαση της Πράξης Πολιτικών Δικαιωμάτων του 1866, ήταν η νομική αναίρεση της “ρατσιστικής” δικαστικής απόφασης του Άρειου Πάγου των Ηνωμένων Πολιτειών(American Supreme Court) στην υπόθεση του Dred Scott ενάντια Sandford. Αυτή η απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου της χώρας, επισήμανε ότι λόγω της “ξένης γενεαλογίας” του, ο Αφροαμερικανός δεν ήταν αποδεκτός σαν Αμερικανός πολίτης, και κατ’επέκταση δεν είχε το νομικό δικαίωμα να ενάγει σε Αμερικανικά δικαστήρια, που πρακτικά σήμαινε “καμία νομική προστασία” από το Αμερικανικό κράτος.

Θα ήθελα εδώ ν’αναφέρω περισσότερες πληροφορίες σχετικά με αυτή την απόφαση του Άρειου Πάγου των Ηνωμένων Πολιτειών, για να τεκμηριώσω την θέση μου πως πάνω απ’όλα

, το Ανώτατο Δικαστήριο της επικρατείας αγνόησε παντελώς τις δημοκρατικές αρχές μιας Συνταγματικής Δημοκρατίας. Γεγονός που έχει επαναληφθεί πολλές φορές στην διάρκεια του χρόνου, με θέματα που είχαν σχέση με τα πολιτικά δικαιώματα των Αφροαμερικανών, όπως και αυτά των Ιθαγενών Αμερικανών, και που τα περιγράψαμε στο άρθρο μας με τίτλο, “Οι Ιθαγενείς Αμερικανοί κάτω από τον Αμερικανικό Ιμπεριαλισμό”.

Δεύτερο, παραθέτοντας αποσπάσματα αυτής της απόφασης του Άρειου Πάγου της 6 Μαρτίου του 1857, θ’αποσαφηνίσουμε καλύτερα την Συνταγματική “νομική υπόσταση” των Αφροαμερικανών εκείνη την ιστορική περίοδο. Είναι μια νομική υπόσταση που “επανελημμένα” και με “διάφορα τεχνητά κριτήρια” υποστήριξε ο Άρειος Πάγος, η Αμερικανική Βουλή, οι νομοθετικοί και δικαστικοί φορείς των πολιτειών μέχρι τις δεκαετίες του 1950 και του 1960, όταν ξεκίνησαν δυναμικά τα πολιτικά κινήματα των Αφροαμερικανών για τα πολιτικά τους δικαιώματα.

Στις 6 Μαρτίου του 1857, ο Άρειος Πάγος της Αμερικής απεφάνθη κατά του Dred Scott, χειραφετημένου Αφροαμερικανού, ο οποίος διεκδικούσε νομικά το δικό του για την άδικη μεταχείριση του από τα δικαστήρια της πολιτείας. Η απόφαση του Άρειου Πάγου κατά του Dred Scott επάρθη με 7 προς 2 ψήφους των αρχιδικαστών, μια απόφαση που συντάχτηκε σε νομικό έγγραφο των 200 σελίδων. Η γνώμη του Ανώτατου Δικαστηρίου- “η ετυμηγορία κατά πλειοψηφία”- συντάχτηκε από τον Ανώτατο Δικαστή Roger Taney, ο οποίος ακόμη μια φορά πρόβαλλε την δεσπόζουσα ρατσιστική ιδεολογία μιας “λευκής φυλετικής ανωτερότητας” στους κόλπους της Αμερικανικής δικαιοσύνης.

Στην “ετυμηγορία κατά πλειοψηφία”, ο αρχιδικαστής Roger Taney εκφράζει ότι, “...Εμείς πιστεύουμε...ότι αυτοί(οι μαύροι) δεν συμπεριλαμβάνονται και δεν υπήρχε η πρόθεση να συμπεριληφθούν στο Σύνταγμα ονομαστικά σαν “πολίτες”, και σαν συνέπεια δεν μπορούν να διεκδικούν κανένα από τα δικαιώματα και προνόμια που αυτό το εργαλείο προσφέρει και εξασφαλίζει στους πολίτες των Ηνωμένων Πολιτειών. Αντιθέτως, αυτούς εκείνη την εποχή(τότε που εγκαθιδρύθηκε η Αμερική) τους θεωρούσαν σαν μια υποχείρια και κατώτερη τάξη ανθρώπων, που είχε υποταχθεί από μια κυριάρχουσα φυλή, και, είτε χειραφετημένοι είτε όχι (χειραφετημένοι), αυτοί παρέμειναν υποτελείς στην δικαιοδοσία τους, και δεν διέθεταν κανένα δικαίωμα ή προνόμιο παρά αυτά που εκείνοι που έλεγχαν την εξουσία και την Κυβέρνηση επέλεξαν να τους παραχωρήσουν.(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://en.wikipedia.org>)

Μια δεύτερη εστίαση της Πράξης Πολιτικών Δικαιωμάτων του 1866, ήταν η ακύρωση των πολιτικών πρωτοβουλιών των νέων κυβερνήσεων και των νέων νομοθετικών σωμάτων των πολιτειών του Νότου, όπου κυριαρχούσαν απόλυτα οι Λευκοί Αμερικανοί, που τους στήριζε

ο Πρόεδρος Andrew Johnson. Αυτοί φιλοδοξούσαν να επαναφέρουν το πολιτικό “status quo” όπως αυτό ίσχυε πριν τον Αμερικανικό Εμφύλιο Πόλεμο(1861-1865).

Οι Λευκοί νομοθέτες του Νότου δεν έβλεπαν τον λόγο για να μην συνεχίσουν την πολιτική τους παράδοση μιας άνισης μεταχείρισης των Αφροαμερικανών πολιτών τους. Επέβαλλαν αυστηρούς περιορισμούς στους πρώην σκλάβους και στους χειραφετημένους Αφροαμερικανούς, και μέσα από τεχνητές νομικές ρυθμίσεις, οι δύο αυτές ομάδες των Αφροαμερικανών, δεν είχαν το δικαίωμα να ψηφίζουν, να συμμετέχουν σαν ένορκοι, να κινούνται ελεύθερα, ή να εργάζονται σε επαγγέλματα της δικής τους επιλογής-ακόμη και οι γάμοι τους ήταν παράνομοι.([Http://www.crf-usa.org](http://www.crf-usa.org))

Τα ρατσιστικά και περιοριστικά νομοθετικά μέτρα των κυβερνήσεων των νοτίων Αμερικανικών πολιτειών ονομάστηκαν “Μαύροι Κώδικες”(BlackCodes) και αφορούσαν μόνο τους Αφροαμερικανούς.”...Το καθοριστικό στοιχείο των “μαύρων κωδικών” ήταν οι νόμοι σχετικά με τους πλανόδιους(vagrancylaws), που επέτρεπαν την σύλληψη των νέων χειραφετημένων Μαύρων και την καταδίκη τους σε καταναγκαστικά έργα...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://cung.edu>)

Πολλοί Βόρειοι Αμερικανοί θεωρούσαν τους “μαύρους κώδικες” σαν ένα έμμεσο μέσο που θα παράκαμπε την 13η Τροπολογία του Συντάγματος, επαναφέροντας την “μαύρη δουλειά” μέσα από ένα διαφορετικό νομικό πλαίσιο. Οι στρατιωτικοί κυβερνήτες της Ένωσης των Αμερικανικών πολιτειών(Union of American States) και το Γραφείο του Χειραφετημένου(Freedman’s Bureau) πολύ σύντομα κήρυξαν τους Μαύρους Κώδικες άκυρους.

Με την επικύρωση της 14ης Τροπολογίας του Αμερικανικού Συντάγματος το 1868, μια νέα Αμερικανική Βουλή είχε εκλεγεί που ήταν εχθρική απέναντι στις ρατσιστικές κυβερνήσεις των πολιτειών του Νότου, αναλαμβάνοντας την Πολιτική Ανασυγκρότηση του Νότου. Αυτή η Βουλή παραμέρισε το “βέτο” του Προέδρου Johnson σχετικά με την εγκατάσταση του Γραφείου του Χειραφετημένου το 1865, και την Πράξη Πολιτικών Δικαιωμάτων του 1866. Αυτές οι εσωτερικές κοινοβουλευτικές συγκρούσεις τελικά κατέληξαν στην πολιτική παραπομπή του Προέδρου Johnson το 1866 από την Βουλή των Αντιπροσώπων, που ήταν και η πρώτη φορά στην ιστορία της Αμερικής.

Τώρα με τις νέες κατευθυντήριες πολιτικές γραμμές μιας “πιο δημοκρατικής” Αμερικανικής Βουλής, οι περισσότερες πολιτείες του Νότου πραγματοποίησαν νέες συνταγματικές

συνελεύσεις το 1867 και το 1868. Αυτή την φορά , οι χειραφετημένοι Αφροαμερικανοί πολίτες ψήφισαν και συμμετείχαν. Τα νέα “περισσότερο προοδευτικά” συντάγματα των πολιτειών του Νότου, τώρα εξασφάλιζαν το δικαίωμα ενός ενήλικου Αφροαμερικανού να ψηφίζει και να κατεβαίνει για κυβερνητική θέση. Σαν αποτέλεσμα αυτών των πολιτικών εξελίξεων, παρατηρούμε για πρώτη φορά στην ιστορία της Αμερικής, μερικοί Αφροαμερικανοί του Νότου να εκλέγονται σε πολιτικές θέσεις στους νομοθετικούς φορείς των πολιτειών και στην ίδια την Αμερικανική Βουλή. Μέχρι το 1868, οι περισσότερες πολιτείες είχαν ακυρώσει τους υπόλοιπους ρατσιστικούς “ Μαύρους Κώδικες”.

Όταν η Αμερικανική Βουλή απέσυρε τον Ομοσπονδιακό στρατό από τις νότιες πολιτείες το 1877, βάζοντας τέλος στην Πολιτική Ανασυγκρότηση του Νότου, οι συνθήκες της καθημερινής ζωής των Αφροαμερικανών του Νότου γρήγορα χειροτέρεψαν. Η Πολιτική Ανασυγκρότηση είχε επιφέρει θετικές αλλαγές στην ζωή των Αφροαμερικανών του Νότου, ειδικά στους τομείς της παιδείας και των πολιτικών δικαιωμάτων, πα’όλα αυτά μέχρι το 1877, το ρεύμα μιας προοδευτικής πολιτικής είχε μεταστραφεί λόγω της αλλαγής του πολιτικού κλίματος στην χώρα και των δυσχερών οικονομικών συγκυριών εκείνη την εποχή. “...Ο Βοράς δεν έδειχνε πλέον ενδιαφέρον να βοηθήσει τους μαύρους του Νότου. Πολλές ήταν εκείνες οι αιτίες που προκάλεσαν το τέλος της Ανασυγκρότησης : οικονομικά προβλήματα στην χώρα, μια πιο συντηρητική κοινή γνώμη του έθνους, ένα γενικό συναίσθημα πως η Ανασυγκρότηση είχε αποτύχει, η νέα ανάκαμψη του Δημοκρατικού κόμματος, και ένας αυξανόμενος συλλογικός σεβασμός προς ρατσιστικές προκαταλήψεις...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<http://www.crf-usa.org>)

Οι Νότιες πολιτείες σταδιακά άρχισαν ν’αποκλείουν το δικαίωμα της ψήφου των Αφροαμερικανών πολιτών της , εισάγοντας μια σειρά από τεχνητά νομικά άρθρα στα συντάγματά τους, θέτοντας έτσι εμπόδια στους Αφροαμερικανούς να ψηφίζουν. Ενώ η 15η Τροπολογία του Συντάγματος του 1870 παραχωρούσε στους Αφροαμερικανούς το δικαίωμα να ψηφίζουν, η “ρήτρα του παππού”(grandfather clause) και οι “κεφαλικοί φόροι”(polltaxes) έκαναν σχεδόν αδύνατο σ’αυτούς να εξασκούν αυτό το πολιτικό δικαίωμα. Αυτοί οι “ρατσιστικοί νόμοι” είχαν την λαϊκή ονομασία “Jim Crow”(το κοράκι Jim), και εφαρμόστηκαν από το τέλος της Πολιτικής Ανασυγκρότησης του Νότου το 1877 μέχρι το 1965, πάντα με την άμεση ή έμμεση πολιτική στήριξη του Αμερικανικού κράτους. Μέχρι το 1910, όλες οι Νότιες πολιτείες είχαν αποκλείσει σε μεγάλο βαθμό τους Αφροαμερικανούς πολίτες τους από το δικαίωμα της ψήφου.(<http://www.crf-usa.org>)

Ο όρος “Jim Crow”(ο Jim το Κοράκι) προέρχεται από το όνομα ενός μαύρου χαρακτήρα του Αμερικανικού λαϊκού θεάτρου ή της θεατρικής ραψωδίας(vaudeville) του 19ου αιώνα . Το κοράκι είναι ένα μεγάλο μαύρο πουλί που τρώει ψοφίμια, και η ονομασία Crow ή Κοράκι ήταν το τελευταίο όνομα ενός θεατρικού μαύρου χαρακτήρα , που σχεδόν πάντα τον έπαιζε ένας Λευκός Αμερικανός ραψωδός που έβαφε το πρόσωπό του μαύρο. Αυτή η

προσωπικότητα της Αμερικανικής λαϊκής σκηνής έγινε τόσο δημοφιλής, που το όνομα “Jim Crow” απέκτησε ένα λαϊκό υβριστικό χαρακτηρισμό που τον χρησιμοποιούσαν οι Λευκοί Αμερικανοί του Νότου για ν’αποκαλούν τους Αφροαμερικανούς της χώρας.

Οι νόμοι “Jim Crow” ήταν μια σειρά νομικών κανόνων και ρατσιστικών πολιτιστικών πρακτικών που εφαρμόζαν οι τοπικές κυβερνήσεις και οι κυβερνήσεις των πολιτειών του Νότου με σκοπό να διατηρήσουν την υποτακτική κοινωνική υπόσταση και την πολιτική απαξίωση των Αφροαμερικανών του Νότου.

Ο όρος “Jim Crow” είναι περισσότερο συνδεδεμένος με τον θεσμοθετημένο φυλετικό διαχωρισμό (racial segregation), ιδιαίτερα στον Νότο της Αμερικής. Έχουμε όμως ήδη αναφέρει άλλους παρόμοιους νόμους, όπως “την ρήτρα του παππού” και αυτή του “κεφαλικού φόρου” που στόχευαν ν’αποτρέψουν τους Αφροαμερικανούς πολίτες να ψηφίζουν και να συμμετέχουν στις νόμιμες πολιτικές διαδικασίες μιας Συνταγματικής Δημοκρατίας. Θα εξετάσουμε λοιπόν αυτές τις τρεις περιπτώσεις των νομικών πρωτοβουλιών “Jim Crow” από τις κυβερνήσεις των πολιτειών και τις αρνητικές επιπτώσεις τους στην κοινωνικο-πολιτική εξέλιξη και θέση των Αφροαμερικανών σε όλη την χώρα.

Θα ξεκινήσουμε με την ρήτρα του “κεφαλικού φόρου” (polltax) σχετικά με το πολιτικό δικαίωμα της ψήφου, όπου οι πολίτες έπρεπε να πληρώσουν αυτόν τον φόρο για να εγγραφούν σαν ψηφοφόροι ή θα έπρεπε να παρουσιάσουν απόδειξη πληρωμής του φόρου για να μπορέσουν να ψηφίσουν. Στην περίπτωση που ο πολίτης δεν παρουσίαζε μια απόδειξη ή αντίστοιχη ένδειξη πληρωμής, δεν του επιτρεπόταν να ψηφίσει.

Οι πολιτικές και νομικές προσπάθειες που έκαναν οι πολιτείες του Νότου με βάση την ρήτρα του “κεφαλικού φόρου” για να εμποδίσουν τους Αφροαμερικανούς πολίτες τους να ψηφίζουν, με τον χρόνο αποδείχτηκαν πολύ αποτελεσματικές. Στην πολιτεία του Mississippi, λιγότεροι από 9,000 από τους 147,000 Αφροαμερικανούς πολίτες που είχαν το δικαίωμα της ψήφου είχαν εγγραφεί μετά το 1890, ενώ στην πολιτεία της Louisiana όπου περισσότεροι από 130,000 Αφροαμερικανοί ψηφοφόροι είχαν εγγραφεί το 1896, ο αριθμός αυτός μειώθηκε κατακόρυφα στους 1,342 το 1904.

Μέχρι το 1962, μόνο 5 πολιτείες του Νότου επέβαλλαν τους “κεφαλικούς φόρους” με γνώμονα το δικαίωμα της ψήφου, η Alabama, το Arkansas, το Mississippi, το Texas, και η Virginia. Την ίδια χρονιά, η Αμερικανική Βουλή επικύρωσε την 24η Τροπολογία του Συντάγματος, κάνοντας παράνομο τον “κεφαλικό φόρο” σαν προϋπόθεση για να μπορείς να

ψηφίζεις σε ομοσπονδιακές εκλογές. Η ψηφοφορία στην Βουλή ήταν 295 υπέρ και 86 κατά της Τροπολογίας. Αυτή η Τροπολογία δεν έγινε μέρος του Αμερικανικού Συντάγματος μέχρι το 1964, όταν η πολιτεία της South Dakota την επικύρωσε. (<https://www.forbes.com>)

Για ν'αποδείξουμε το πόσο αποτελεσματικός υπήρξε ο "κεφαλικός φόρος" στην απαξίωση των Αφροαμερικανών να ψηφίζουν σ'εκλογές , θ'αναφέρουμε μια διατύπωση που έκανε ο Martin Luther King Jr. στην αυτοβιογραφία του σχετικά με την εκλογική συμμετοχή των Αφροαμερικανών πολιτών στην πολιτεία του Mississippi το 1963. Ο ίδιος σχολιάζει ότι, "...Το κάψιμο των εκκλησιών , οι επιθέσεις, και οι δολοφονίες στην πολιτεία του Mississippi ήταν οι άμεσες επιπτώσεις του γεγονότος ότι οι Νέγροι Αμερικανοί πολίτες δεν μπορούσαν να ψηφίσουν και να συμμετέχουν στην εκλογή υπεύθυνων κρατικών αξιωματούχων που θα προστάτευαν όλους τους πολίτες. Πολλοί χιλιάδες(Αφροαμερικανοί) είχαν προσπαθήσει να εγγραφούν(στους εκλογικούς καταλόγους) για να ψηφίσουν , παρά την βία, τα οικονομικά αντίποινα και άλλα μέσα εκφοβισμού- παρ'όλα αυτά , το 1963, μόνο 1,636 Νέγροι πολίτες ήταν εγγεγραμμένοι σε ολόκληρη την πολιτεία...".(μετάφραση στα ελληνικά)σελ.250- The Autobiography of Martin Luther King Jr. , Edited by Clayborne Carson, Warner Books, 1998)

" Η ρήτρα του παππού"(Grandfather Clause) , αντιπροσώπευε ένα θεσπισμένο ή συνταγματικό νομικό εργαλείο που επικυρώθηκε από επτά πολιτείες του Νότου μεταξύ το 1895 και 1910, απαγορεύοντας το πολιτικό δικαίωμα στους Αφροαμερικανούς πολίτες τους να ψηφίζουν. Η ρήτρα δήλωνε ότι "... αυτοί οι Αμερικανοί(όλοι οι Αμερικανοί του Νότου) που εξασκούσαν το δικαίωμα της ψήφου πριν το 1866 ή το 1867, όπως επίσης και οι απόγονοί τους, θ'απαλλαχτούν από την υποχρέωση να τηρούν τους κανόνες που έχουν θεσμοθετηθεί για να ψηφίζουν με βάση των προϋποθέσεων του αλφαριθμητισμού, της ιδιοκτησίας ή της φορολογίας...". Το γεγονός ότι στους πρώην σκλάβους δεν είχε παραχωρηθεί το δικαίωμα της ψήφου μέχρι την υιοθέτηση της 15ης Τροπολογίας του Συντάγματος το 1870, πρακτικά και νομοθετικά τους απέκλειαν από το δικαίωμα να ψηφίζουν , ενώ ταυτόχρονα εξασφάλιζαν την ψήφο σε πολλούς άπορους και αμόρφωτους Λευκούς Αμερικανούς του Νότου!!!

Αν και ο Άρειος Πάγος των Ηνωμένων Πολιτειών είχε αποφανθεί το 1915 πως "η ρήτρα του παππού" ήταν αντισυνταγματική διότι αγνοούσε το "ίσο δικαίωμα της ψήφου" των Αφροαμερικανών που τους εξασφάλιζε η 15η Τροπολογία του Συντάγματος, μόνο μετά από 50 χρόνια, και σχεδόν 100 χρόνια μετά την 15η Τροπολογία του 1870, όταν ο Πρόεδρος Lyndon B. Johnson(1963-1969) εισήγαγε την Πράξη Δικαιώματος Ψήφου(Voting Rights Act) του 1965, η Αμερικανική Βουλή κατάφερε να εξαλείψει ολοκληρωτικά τις πολιτικές και νομικές παρεμβάσεις διάκρισης "της ρήτρας του παππού" από τις πολιτείες.

Η Πράξη Δικαιώματος Ψήφου του 1965, κατήργησε την όποια νομική προϋπόθεση για το δικαίωμα της ψήφου, ενώ παράλληλα επέβαλλε ομοσπονδιακή κρατική επιτήρηση όσον αφορά τις νόμιμες διαδικασίες εγγραφής των Αφροαμερικανών ψηφοφόρων . Μετά την επικύρωση αυτής της Πράξης του 1965, η 15η Τροπολογία του Συντάγματος που επέτρεπε συνταγματικά σε όλους τους Αφροαμερικανούς το πολιτικό δικαίωμα της ψήφου, τελικά ήταν εφαρμόσιμη σε όλη την Αμερικανική Επικράτεια.(<https://www.britannica.com>)

Όπως έχουμε ήδη αναφέρει , στην περίοδο της Πολιτικής Ανασυγκρότησης του Νότου των Ηνωμένων Πολιτειών (1865-1877), πάρθηκαν αρκετά πολιτικά μέτρα από την Αμερικανική Βουλή που προστάτευαν και προωθούσαν νομοθετικά τα πολιτικά δικαιώματα των Αφροαμερικανών, ιδιαίτερα των νέων χειραφετημένων σκλάβων του Νότου. Η Πράξη Πολιτικών Δικαιωμάτων του 1866, ήταν μια αποτελεσματική και δυναμική πολιτική ανταπόκριση στις “ρατσιστικές” και “μεροληπτικές” νομοθεσίες που είχαν επικυρώσει οι κυβερνήσεις των πολιτειών του Νότου, το 1865 και το 1866. Αυτές είχαν σαν στόχο την υπονόμευση της κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής θέσης των Αφροαμερικανών πολιτών τους. Αυτές οι “ρατσιστικές νομοθεσίες” έφεραν την ονομασία “Μαύροι Κώδικες”(BlackCodes).

Μετά το 1866, η Αμερικανική Βουλή νομοθέτησε ακόμη τρεις πράξεις σχετικά με τα πολιτικά δικαιώματα των Αφροαμερικανών, το 1870 και το 1871. Σκοπός αυτών των τριών Πράξεων , ήταν η περαιτέρω κυβερνητική προστασία των Αφροαμερικανών να ψηφίζουν, ν’ασκούν πολιτικό αξίωμα, να συμμετέχουν σε δικαστήρια σαν ένορκοι, και να διαθέτουν κρατική προστασία με βάση του νόμου.

Η πρώτη Πράξη Πολιτικών Δικαιωμάτων (Civil Rights Act) το 1870, απαγόρευε την χρήση του εκφοβισμού, της βίας και της δωροδοκίας, πράξεις που θα απέτρεπαν τους πολίτες να ψηφίζουν λόγο της φυλετικής τους καταγωγής. Παρείχε σε κάθε πολίτη ίσες ευκαιρίες διαβίωσης ανεξάρτητα της φυλής του, ενώ επίσης παραχωρούσε στον Πρόεδρο τις δικαιοδοσίες να παρεμβαίνει με τον στρατό σε περιπτώσεις όπου η Πράξη δεν έμπαινε σ’εφαρμογή από τους τοπικούς κρατικούς φορείς.

Η δεύτερη Πράξη Πολιτικών Δικαιωμάτων του 1871, ανέθετε σε ομοσπονδιακά κρατικά όργανα την επιτήρηση τοπικών εκλογών, όπως και των εκλογών των πολιτειών.

Η τρίτη Πράξη Πολιτικών Δικαιωμάτων του 1871, που της είχαν αποδώσει την ονομασία η Πράξη του Ku Klux Klan(Ku Klux Klan Act), απέδιδε ποινικές ευθύνες σε ομοσπονδιακό

επίπεδο σε όλους εκείνους τους κρατικούς αξιωματούχους των πολιτειών που αφαιρούσαν τα πολιτικά δικαιώματα ενός πολίτη και την ισόνομη κρατική προστασία. Αυτή η Πράξη επίσης απευθυνόταν στις πράξεις βιαιοπραγίας κατά των νέων χειραφετημένων σκλάβων του Νότου από κοινωνικές ομάδες που υπεράσπιζαν ιδεολογικά και πολιτικά την “Φυλετική Ανωτερότητα των Λευκών”(White Supremacists). Ο Πρόεδρος Ulysses S. Grant (1869-1877), έκανε χρήση της δικαιοδοσίας που του παρείχε αυτή η Πράξη για να διαλύσει πολιτικά και στρατιωτικά την ισχυρή ρατσιστική οργάνωση των ΚΚΚ. Το ΚΚΚ αντιπροσώπευε μια παραστρατιωτική οργάνωση “Λευκών Υπερεθνικιστών” του Νότου, της οποίας η πολιτική ατζέντα ήταν η πολιτική υποταγή και η κοινωνική διάλυση των Αφροαμερικανών σε όλη την χώρα, αλλά ειδικά στον Νότο.

Μετά το τέλος της Πολιτικής Ανασυγκρότησης του Νότου το 1877, θεσμοθετήθηκαν νόμοι για τον “φυλετικό διαχωρισμό”(racial segregation) από τα νομοθετικά σώματα των πολιτειών του Νότου, που με τον χρόνο αποτέλεσαν τις πιο ακραίες και αποτελεσματικές από τις ρατσιστικές νομοθεσίες “Jim Crow”, ειδικά στις νότιες περιοχές της Αμερικής. Αυτοί οι νόμοι που στήριζαν τον “φυλετικό διαχωρισμό” παρέμειναν ενεργοί από το τέλος της Πολιτικής Ανασυγκρότησης του Νότου το 1877 μέχρι το 1965, όταν το Κίνημα των Αφρο-Αμερικανών για τα πολιτικά τους δικαιώματα τελικά επηρέασε καθοριστικά την πολιτική της Κεντρικής Κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών σχετικά με τις κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες που οι ίδιοι αντιμετώπιζαν στην καθημερινή τους ζωή σε όλη την χώρα.”...Οι νόμοι επικύρωναν τον φυλετικό διαχωρισμό σαν ενιαία πολιτική για όλες τις δημόσιες υπηρεσίες σε όλες τις πολιτείες του νότου. Οι υπηρεσίες έπρεπε θεωρητικά να ήταν “χωριστές αλλά ίσες”(separate but equal), αλλά πρακτικά ήταν κατώτερες, επιφέροντας μια κατάσταση οικονομικής και κοινωνικής ανισότητας. Το 1913, ο Πρόεδρος Woodrow Wilson επέκτεινε τον φυλετικό διαχωρισμό και στις ένοπλες δυνάμεις, όπως και στους χώρους εργασίας των ομοσπονδιακών κυβερνητικών εγκαταστάσεων...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://cung.edu>)

Η μία νομοθεσία που αντιμετώπισε δυναμικά τον “φυλετικό διαχωρισμό” σε πλατειά κλίμακα ήταν η Πράξη Πολιτικών Δικαιωμάτων του 1875. Αυτή η Πράξη θεωρούσε ποινικό αδίκημα όταν ένα άτομο δεν επέτρεπε σε Αφροαμερικανούς την παρουσία τους σ’ένα κοινό χώρο ή τις υπηρεσίες αυτού του χώρου λόγω της φυλετικής τους καταγωγής ή του χρώματος του δέρμα τους.”...Την πλήρη και ίση απόλαυση του όποιου κοινού χώρου, των πλεονεκτημάτων των υπηρεσιών και των προνομίων που διαθέτουν πανδοχεία, κοινά μεταφορικά μέσα μέσω ξηράς και νερού, θέατρα και άλλους τόπους κοινής ψυχαγωγίας...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://www.ourdocuments.gov>)

Αυτό το πλατύ πλαίσιο εφαρμογής της νομοθεσίας κατά των φυλετικών διακρίσεων, καταπολεμώντας τον “φυλετικό διαχωρισμό” των Αφροαμερικανών, ακόμη μια φορά ακυρώθηκε από το Ανώτερο Δικαστήριο της χώρας, όταν το 1883, ο Άρειος Πάγος των

Ηνωμένων Πολιτειών απέρριψε την νομιμότητα αυτής της Πράξης του 1875, καταλήγοντας ότι η 14η Τροπολογία του Συντάγματος δεν παρείχε στην Αμερικανική Βουλή την δικαιοδοσία να καταπολεμήσει ή ν'αποτρέψει τις ενέργειες ή τις πράξεις φυλετικής διάκρισης ενός ατόμου. Σ'αυτή την απόφαση του Άρειου Πάγου όμως βρισκόταν ένα "βρώμικο κόλπο" που παιζόταν κατά των θυμάτων της "φυλετικής διάκρισης".

Το "σκοτεινό συνταγματικό κόλπο" της απόφασης του Άρειου Πάγου το 1883 σε βάρος των θυμάτων "φυλετικής διάκρισης", πήγαζε από το γεγονός ότι αυτά τα θύματα των Αφροαμερικανών συμβουλευτήκαν νομικά ότι θα πρέπει ν'απευθυνθούν για το νομικό δικό τους στις κυβερνήσεις των πολιτειών και όχι στην Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση. Ήταν όμως τότε γνωστό ότι οι κυβερνήσεις των πολιτειών, ιδιαίτερα στον Νότο, είχαν μπει σε "νομοθετικό μονόδρομο" όπου θεσμοθετούσαν νόμους και πολιτικές πράξεις που νομιμοποιούσαν τις "κοινωνικές ανισότητες" μεταξύ των φύλων. Ξεκίνησαν με νομοθεσίες που επέβαλλαν την εγκατάσταση διαφορετικών σχολείων για παιδιά με βάση τον "φυλετικό διαχωρισμό", ενώ στην συνέχεια επέκτειναν και επέβαλλαν τον "φυλετικό διαχωρισμό" στο μεγαλύτερο μέρος των δημοσίων και των ημι-δημοσίων εγκαταστάσεων. (<https://www.urdocuments.gov>)

Η δικαστική απόφαση του Άρειου Πάγου το 1883, είχε εν μέρη αλλοιώσει την νομικό βάρος του Άρθρου Ίσης Προστασίας(Equal Protection Clause) της 14ης Τροπολογίας του Αμερικανικού Συντάγματος, που σήμαινε ότι ο "φυλετικός διαχωρισμός"(racial segregation) στον ιδιωτικό τομέα και σαν προέκταση η "φυλετική διάκριση" από ένα άτομο, είχαν επίσημα και θεσμικά επικυρωθεί από το Ανώτατο Δικαστήριο του κράτους. Αυτή η απόφαση του Άρειου Πάγου αντιπροσώπευε μια από σειρά αποφάσεων που παρείχε τις θεσμικές βάσεις στις προσπάθειες των νομοθετικών σωμάτων των πολιτειών να επαναφέρουν το "κοινωνικό καθεστώς" που επικρατούσε πριν την έναρξη του Αμερικανικού Εμφύλιου Πολέμου. Σαν συνέπεια, παρατηρούμε πινακίδες με το λογότυπο "Μόνο Λευκοί"(Only Whites) να εμφανίζονται σε όλα τα μέρη του Νότου, αλλά επίσης και στον Βορά. (<https://www.infoplease.com>)

Βασιζόμενες στην θεσμοθέτηση ενός νόμου της πολιτείας της Florida το 1887, οι πολιτείες επέβαλλαν στις εταιρίες τραίνων να παρέχουν διαφορετικούς χώρους για την κάθε από τις δύο φυλές. Όταν ένα παρόμοιο νομοσχέδιο προτάθηκε στην Βουλή της πολιτείας της Louisiana το 1890, οι Αφροαμερικανοί πολίτες της Νέας Ορλεάνης προσπάθησαν νομικά και δυναμικά ν'ακυρώσουν αυτό το νομοσχέδιο, και παρά το γεγονός ότι υπήρχαν 16 Αφροαμερικανοί αντιπρόσωποι στην Βουλή της πολιτείας, ο νόμος πέρασε."...Οι επιβάτες ήταν υποχρεωμένοι να κάθονται σε συγκεκριμένους χώρους ή θα πλήρωναν ένα πρόστιμο των 25 δολαρίων(μεγάλο ποσό για την εποχή εκείνη) ή 20 μέρες φυλάκισης. Παρ'όλα αυτά,

οι μαύρες νταντάδες που πρόσεχαν τα παιδιά των λευκών, είχαν το δικαίωμα να χρησιμοποιούν τους χώρους που ήταν προορισμένοι για τους λευκούς επιβάτες...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://www.ourdocuments.gov>)

Ο Homer Plessy ήταν ένας παπουτσή νεάς ηλικίας, με 1/8 νέγρικο αίμα και 7/8 αίμα λευκού. Στις 7 Ιουνίου , 1892, επιβιβάστηκε σ'ένα βαγόνι του κρατικού σιδηροδρόμου. Με την στήριξη δύο Αφροαμερικανικών οργανισμών που έκαναν αγώνα ενάντια στις φυλετικές διακρίσεις, την Επιτροπή των Πολιτών(Comité des Citoyens) και την Αφροαμερικανική εφημερίδα “The Crusader”(ο Σταυροφόρος), ο Plessy κάθισε σκόπιμα σ'ένα βαγόνι που ήταν μόνο για “Λευκούς Αμερικανούς”, ενώ δεν δέχθηκε να μετακινηθεί όταν οι υπάλληλοι του τρένου του το ζήτησαν. Ο Homer Plessy φυλακίστηκε αμέσως μη θέλοντας να πληρώσει το πρόστιμο.

Ο Homer Plessy με την βοήθεια των Αφροαμερικανικών οργανισμών που στήριζαν τις πολιτικές του ενέργειες, έφερε την υπόθεσή του μπροστά στο περιφερειακό δικαστήριο της πολιτείας, όπου έδρευε ο δικαστής John Howard Ferguson. Η καταγγελία του Plessy ήταν ότι τα πολιτικά του δικαιώματα σαν Αμερικανός πολίτης είχαν παραβιαστεί με βάση τις Συνταγματικές Τροπολογίες 13, 14, και 15, όταν τον συλλάβανε, επειδή είχε καθίσει σ'ένα βαγόνι που ήταν επιλεγμένο για λευκούς μόνο. Ο δικαστής Ferguson απέρριψε το αίτημα του Plessy, όπως και στην συνέχεια το Ανώτατο Δικαστήριο της πολιτείας. Ο Homer Plessy τελικά αναγκάστηκε να καταφύγει στον Άρειο Πάγο των Ηνωμένων Πολιτειών.

Στις 18 Μαΐου, 1896, ο Άρειος Πάγος κατέληξε στην απόφαση υπέρ του δικαστή Howard Ferguson και της πολιτείας της Louisiana. Το δικαστήριο στήριζε ότι η νομοθεσία της πολιτείας της Louisiana που αφορούσε τον “φυλετικό διαχωρισμό”, δεν παραβίαζε την 14η Τροπολογία του Συντάγματος “εφόσον οι διαφορετικοί χώροι ήταν ίσοι”, εννοώντας ποιοτικά ίσοι.

Το ακόλουθο απόσπασμα από την σύνοψη της “απόφασης κατά πλειοψηφίας” του Άρειου Πάγου, αποδεικνύει ξεκάθαρα τον “κυνισμό” και την “υποκρισία” που κυριαρχούσαν στα συναισθήματα των δικαστών απέναντι των Αφροαμερικανών, συναισθήματα που ταυτιζόντουσαν με αυτά των περισσοτέρων Λευκών Αμερικανών του Νότου, αλλά και με πολλούς του Βορά.

Στην περίληψη της απόφασης, ο Ανώτατος Δικαστής του Άρειου Πάγου, Henry Brown, διατυπώνει την ακόλουθη πολιτική θέση, εκφράζοντας ότι “... Εμείς θεωρούμε ότι η

υποκείμενη πλάνη του επιχειρήματος του ενάγοντα βασίζεται στην υπόθεση ότι ο επιβεβλημένος διαχωρισμός των δύο φυλών καταγράφει την έγχρωμη φυλή με μια εικόνα κατωτερότητας. Αν αυτό αληθεύει, η αιτία δεν βρίσκεται στην πράξη, αλλά στο γεγονός ότι η έγχρωμη φυλή έχει επιλέξει να εισάγει αυτή την ερμηνεία...Αν τα αστικά και πολιτικά δικαιώματα των δύο φυλών είναι ισόνομα, κανένας δεν μπορεί να είναι κατώτερος αστικά ή πολιτικά. Αν μια φυλή είναι κατώτερη κοινωνικά, το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών δεν μπορεί να την τοποθετήσει στο ίδιο επίπεδο...".(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://www.ourdocuments.gov>)

Η νομική διευθέτηση του Άρειου Πάγου το 1896, που αφορούσε την υπόθεση του Homer Plessy, ήταν μια απόφαση υπέρ της νομιμότητας των διαφορετικών χώρων για τις δύο φυλές , την στιγμή που "ήταν ποιοτικά ίσοι". Αυτός ο νομικός κανόνας του Άρειου Πάγου στην συνέχεια εφαρμόστηκε σε όλη την χώρα για περισσότερο από 60 χρόνια. Η νομική ρήτρα τελικά απορρίφτηκε οικουμενικά από τον Άρειο Πάγο το 1954, στην υπόθεση Brown ενάντια στην Σχολική Επιτροπή της πόλης της Topeka (Brown vs the Board of Education of Topeka), πρωτεύουσα της πολιτείας του Kansas. Σ'αυτή την υπόθεση , ο Άρειος Πάγος αυτή την φορά έκρινε πως διαφορετικοί χώροι για τις δύο φυλές "ήταν από την φύση τους άνισοι".

Η απόφαση του Άρειου Πάγου στην υπόθεση Plessy, ανέδειξε τον "φυλετικό διαχωρισμό" νόμιμο σε όλη την χώρα , αν και εφαρμόστηκε πιο σκληρά στον Νότο. Παρ'όλα αυτά , καθημερινές πρακτικές "φυλετικού διαχωρισμού" , ιδιαίτερα στην στέγαση και στον εργασιακό χώρο , πλατειά διαδεδομένες και στον Βορά. Στην διάρκεια της δεκαετίας του 1960, σαν αποτέλεσμα των πολιτικών πρωτοβουλιών του Αφροαμερικανικού Κινήματος για πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, όπως επίσης λόγω μιας πιο δημοκρατικής και πλουραλιστικής πολιτικής κουλτούρας, οι ρατσιστικοί νόμοι "Jim Crow" διαλύθηκαν μέσω νομοθεσιών σε όλα τα επίπεδα, κάνοντας παράνομο τον "φυλετικό διαχωρισμό" σε δημόσιους χώρους, την "φυλετική διάκριση" στην στέγαση ή στην απαγόρευση διαφυλετικών γάμων.(<https://www.khanacademy.org>)

Η απόφαση του Άρειου Πάγου σχετικά με την υπόθεση του Homer Plessy το 1896, επαληθεύει πως το σύστημα δικαιοσύνης των Ηνωμένων Πολιτειών έχει στηρίξει και έχει θωρακίσει την γενική πολιτική και κοινωνική στάση των Λευκών Αμερικανών να υπονομεύουν και να υποτιμούν την κοινωνική υπόσταση των Αφροαμερικανών πολιτών, αναιώντας έτσι τις δημοκρατικές αρχές του Συντάγματος και την Συνταγματική Δημοκρατία του κράτους."...Η απόφαση προκάλεσε μια σημαντική οπισθοδρόμηση στον αγώνα για την ισότητα μεταξύ των φύλων των Ηνωμένων Πολιτειών και έθεσε το σκηνικό για τον φυλετικό διαχωρισμό στον Νότο μέχρι την απόρριψή του το 1954. Το 1896, θα πρέπει να είναι μια μόνιμη υπενθύμιση για τους ανθρώπους της χώρας μας, για τις

ζημιογόνες επιπτώσεις που έχουν προκληθεί στην κοινωνία όταν το ανώτατο δικαστήριο του κράτους βγάζει αποφάσεις κατά της δικαιοσύνης και της ισότητας...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://www.ferris.edu>)

Στο ιστορικό πλαίσιο της Πολιτικής Ανασυγκρότησης του Νότου και των ρατσιστικών νόμων “Jim Crow” των πολιτειών του Νότου, λειτούργησαν δύο κοινωνικοί παράγοντες ή δύο κοινωνικοί θεσμοί που επηρέασαν σημαντικά την πολιτική κουλτούρα των Ηνωμένων Πολιτειών στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ου αιώνα, ειδικά στον Νότο της χώρας, ενώ και τα δύο αυτά κοινωνικά συστατικά είναι άμεσα συνδεδεμένα κοινωνικο-πολιτικά.

Το πρώτο ιστορικό συστατικό είναι η ίδρυση μια παραστρατιωτικής πολιτικής οργάνωσης στον Νότο στην δεκαετία του 1860, με την ονομασία Ku Klux Klan, και το δεύτερο συστατικό είναι ο παράνομος κοινωνικός θεσμός του “λιντσαρίσματος”(lynching) σαν λαϊκή διαδικασία δικαίου, το “δίκαιο του όχλου” (mobjustice), μια διαδικασία που απαξίωνε τα θεσμοθετημένα εργαλεία δικαίου όπως των δικαστηρίων, των δικαστών, των ενόρκων και των δικηγόρων.

Το “λιντσαρίσμα” αποτελούσε μια εκτέλεση δικαίου που κατέληγε στην θανατική ποινή Αφροαμερικανών που “θεωρητικά” είχαν κριθεί ένοχοι από τοπικές ομάδες Λευκών ρατσιστών για ποινικές πράξεις όπως το έγκλημα της δολοφονίας, της κλοπής, του βιασμού και του λαθρεμπορίου αλκοολούχων ποτών. Επίσης υπήρχαν εκτελέσεις Λευκών Αμερικανών που οι τοπικές κοινωνίες τους στιγματίζουν σαν εθνικούς προδότες επειδή συνεργάζονταν με Αφροαμερικανούς ή διότι στήριζαν τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα των Αφροαμερικανών. Οι δύο αυτοί κοινωνικοί ή και πολιτικοί παράγοντες ήταν ενεργοί και αποτελεσματικοί με γνώμονα τα συμφέροντα των Λευκών Αμερικανών, αλλά σε βάρος των πολιτικών δικαιωμάτων και την ποιότητα ζωής των Αφροαμερικανών, ειδικά στον Νότο.

Με την Πολιτική Ανασυγκρότηση του Νότου μέσα από ειδικές Συνταγματικές Τροπολογίες και των Νόμων για Πολιτικά Δικαιώματα(Civil Rights Acts) στις δεκαετίες του 1860 και του 1870, οι Αφροαμερικανοί είχαν απελευθερωθεί από το κοινωνικό βάρος του “υποταγμένου πολίτη”, ενώ επίσης ανάκτησαν τα πολιτικά τους δικαιώματα και το δικαίωμα της ψήφου. Σαν λαϊκή αντίδραση σ’αυτές τις πολιτικές εξελίξεις που ωφελούσαν κοινωνικο-πολιτικά τους Αφροαμερικανούς, ιδιαίτερα στον Νότο, οι Λευκοί Αμερικανοί του Νότου που στην μεγάλη πλειοψηφία τους ήταν ιδεολογικά ταυτισμένοι με την Φυλετική Ανωτερότητα της φυλής τους, προσπάθησαν ν’αντικρούσουν και ν’ακυρώσουν αυτές τις αλλαγές νομικά αλλά και ατομικά.

Νομικά και συνταγματικά έκαναν τα πάντα για να εμποδίσουν αυτές τις δημοκρατικές πολιτικές εξελίξεις μέσα από τις βουλές των πολιτειών τους, όπου κυριαρχούσαν οι νομοθέτες που στήριζαν την πολιτική ιδεολογία της Λευκής Φυλετικής Ανωτερότητας(White Supremacists). Αλλά επίσης λειτούργησαν και σε ατομικό επίπεδο, μέσα από παράνομα και παρακρατικά μέσα όπου εφάρμοζαν μια κοινωνική πολιτική εκτός νόμου. Μια από αυτές τις παράνομες ή παρακρατικές πολιτικές οργανώσεις που προωθούσε την ιδεολογία της Φυλετικής Ανωτερότητας σε όλους τους τομείς της καθημερινής ζωής των Αμερικανών ήταν η παραστρατιωτική πολιτική οργάνωση των ΚΚΚ(Ku Klux Klan).

Η οργάνωση των ΚΚΚ δημιουργήθηκε τον χειμώνα του 1865-1866, στην Νότια Πολιτεία του Tennessee, μια πρώην αντικαθεστωτική πολιτεία(Confederate State) του Αμερικανικού Εμφύλιου Πολέμου, από έξι βετεράνους στρατιώτες του αντικαθεστωτικού στρατού(Confederate Army). Αρχικά η οργάνωση των ΚΚΚ λειτούργησε σαν μια μυστική φιλική εταιρία παλιών πολεμιστών, αλλά σύντομα εξελίχθηκε σε τρομοκρατική οργάνωση με πολιτικό πρόγραμμα. Οι πολιτικές επιδιώξεις των μελών ήταν βασισμένες στην ρατσιστική ιδεολογία της Φυλετικής Ανωτερότητας των Λευκών, με πολιτικό πρόγραμμα να υποτάξουν κοινωνικά και να τρομοκρατήσουν πολιτικά τους Αφροαμερικανούς του Νότου, έτσι ώστε αυτοί οι "χειραφετημένοι" πρώην σκλάβοι να μην μπορέσουν ποτέ να ορθοποδήσουν οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά.

Σύντομα σ'αυτή την παραστρατιωτική οργάνωση(ΚΚΚ) εντάχθηκαν σαν μέλη στρατηγοί και αξιωματικοί του πρώην αντικαθεστωτικού στρατού του Νότου(Confederate Army), δήμαρχοι , δικαστές και ανώτεροι αξιωματικοί της αστυνομίας(sheriffs), όπως και ισχυροί κακοποιοί που στήριζαν την ίδια ιδεολογία. Η Οργάνωση (Klan) δολοφονούσε συστηματικά Αφροαμερικανούς πολιτικούς και Λευκούς πολιτικούς που στήριζαν τα πολιτικά δικαιώματα των Αφροαμερικανών, ενώ εμπόδιζαν και παρενοχλούσαν δυναμικά δεκάδες χιλιάδες "χειραφετημένους σκλάβους", αποτρέποντας αυτούς να ψηφίζουν σαν νόμιμοι Αμερικανοί πολίτες. Οι στόχοι της Οργάνωσης των ΚΚΚ ήταν πολιτικοί, αλλά οι μέθοδοι τους ήταν βασισμένες στην τρομοκρατία. Μια τρομοκρατία ενάντια όλων των Αφροαμερικανών, που σήμαινε πως αυτοί ήταν στόχοι φόνου από ένα "οργανωμένο όχλο" για όποιο παράπτωμα, όπως επίσης ενάντια Λευκών Αμερικανών που πίστευαν σε κοινωνική δικαιοσύνη και στην δημοκρατία.(<https://www.thirteen.org>)

Ιστορικός Elaine Frantz Parson, διατυπώνει στο βιβλίο της "Ku-Klux: The Birth of the Klan during Reconstruction"(Ku-Klux: Η Γέννηση της Οργάνωσης Klan την περίοδο της Ανασυγκρότησης) ότι , "...Από το 1866 μέχρι το 1871, άντρες που αποκαλούσαν τον εαυτό τους "Ku-Klux", σκότωσαν εκατοντάδες μαύρους του Νότου και λευκούς υποστηρικτές τους, βίασαν σεξουαλικά εκατοντάδες μαύρες γυναίκες και μαύρους άντρες, εκδίωξαν χιλιάδες μαύρες οικογένειες από τα σπίτια τους, και χιλιάδες μαύρους άντρες και μαύρες γυναίκες από τους χώρους εργασίας τους, ενώ κατασχέσανε γη, σοδειές , όπλα, ζώα κτηνοτροφίας

και τροφή από τους μαύρους του Νότου σε μεγάλη κλίμακα...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://daily.jstor.org>)

Η Πράξη Πολιτικών Δικαιωμάτων του 1871(Civil Rights Act of 1871), που επίσης την αποκαλούν η Πράξη Κυ Κλυξ Κλαν(Κυ Κλυξ Κλαν Act), επέτρεψε στον Πρόεδρο Ulysses S. Grant(1869-1877), πρώην στρατηγού του στρατού της Ένωσης(Union Army), να διαλύσει την Οργάνωση των ΚΚΚ, που δεν έκανε ξανά την εμφάνισή της παρά στις αρχές του 20ου αιώνα. Αυτή η νομική πράξη της Αμερικανικής Βουλής παρείχε στον Αμερικανό Πρόεδρο τις δικαιοδοσίες να επεμβαίνει άμεσα στις πρώην αντικαθεστωτικές πολιτείες του Νότου που έκαναν πολιτικές προσπάθειες για ν’αμφισβητήσουν ‘το δικαίωμα του όποιου ατόμου ή ομάδα ατόμων ίσα προνόμια και ασυλίες με βάση των νόμων’. Ο Πρόεδρος είχε το δικαίωμα ‘να χρησιμοποιήσει τον Αμερικανικό στρατό ή να χρησιμοποιήσει άλλα μέσα που ο ίδιος θεωρούσε αναγκαία’. (<https://history.house.gov>)

Η παραστρατιωτική πολιτική οργάνωση των ΚΚΚ ξαναεμφανίστηκε στις αρχές του 20ου αιώνα, όταν στις Ηνωμένες Πολιτείες εκδηλώθηκε ένα λαϊκό ρεύμα αντίδρασης κατά των μεταναστών από το εξωτερικό και της μεγάλης μετατόπισης Αφροαμερικανών από τον Νότο προς τον Βορά, αναζητώντας εργασία στα μεγάλα αστικά κέντρα της. Αλλά εκείνο το ιστορικό γεγονός που φόρτισε αυτή την λαϊκή ρατσιστική τάση ήταν η προβολή στις Αμερικανικές οθόνες του κινηματογραφικού έργου “Η Γέννηση ενός Έθνους”(The Birth of a Nation) του σκηνοθέτη και παραγωγού D.W.Griffith(1875-1948), τον Φεβρουάριο του 1915. Το έργο αυτό αντιπροσώπευε ένα τρίωρο “εθνικιστικό” και “ρατσιστικό” έπος του Αμερικανικού Εμφυλίου Πολέμου και της Πολιτικής Ανασυγκρότησης του Νότου. Το κινηματογραφικό έπος περιέγραφε τα μέλη της Οργάνωσης των ΚΚΚ σαν “σωτήρες ήρωες” του Νότου που είχε διαμελιστεί από “αδίστακτους επιχειρηματίες” του Βορά και από “ανήθικους χειραφετημένους” πρώην Αφροαμερικανούς σκλάβους.

Ο Griffith θεωρείται ένας από τους μεγαλύτερους σκηνοθέτες στην ιστορία του κινηματογράφου, του οποίου ο πατέρας είχε υπηρετήσει σαν συνταγματάρχης στον αντικαθεστωτικό στρατό(Confederate Army) για την πολιτεία του Kentucky. Το κινηματογραφικό έργο του σαν αντικείμενο μαζικής ψυχαγωγίας έσπασε τα ταμεία σε όλη την χώρα. Το έργο που το παρακολούθησαν εκατομμύρια Αμερικανοί , απεικόνιζε τους απελεύθερους (freedmen) Αφροαμερικανούς του Νότου πολύ αρνητικά, ενώ ταυτόχρονα δόξαζε τα μέλη της Οργάνωσης των ΚΚΚ. Τα μέλη αυτής της Οργάνωσης ταυτίζοντας τον εαυτό τους με την προπαγανδιστική επιτυχία του έργου, ξεκίνησαν δυναμικά να προσελκύουν μέλη από όλα τα μέρη της χώρας.

Το κινηματογραφικό έργο “Η Γέννηση ενός Έθνους”, είχε μεγάλη λαϊκή απήχηση, όχι μόνο γιατί η σκηνοθεσία ήταν άριστη με τεχνικές καινοτομίες, αλλά ειδικά γιατί η “ρατσιστική” και “μονόπλευρη” ιστορική αφήγησή του βρισκόταν πολύ κοντά στην πολιτική ιδεολογία των περισσότερων Λευκών Αμερικανών, ιδιαίτερα στον Νότο. Ο καθηγητής κινηματογράφου, ο Paul McEwen, εξηγεί αυτό το φαινόμενο με πολύ απλό τρόπο όταν αναφέρει ότι, “...είναι πολύ δύσκολο να στηρίξεις πως αυτό το έργο ήταν μια διαστρέβλωση της ιστορίας, όταν τα βιβλία της ιστορίας τότε περιέγραφαν το ίδιο σενάριο...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://www.history.com>)

Εν μέρει λόγω της μετανάστευσης των Αφροαμερικανών του Νότου προς τα αστικά κέντρα του Βορά στην διάρκεια και μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, η οργάνωση των ΚΚΚ, επεκτάθηκε στις Βόρειες πολιτείες. Ο αριθμός των μελών της στις πόλεις της Philadelphia , του Detroit και του Chicago, αυξήθηκε κατακόρυφα , ενώ υποψήφιοι δήμαρχοι που τους στήριξε αυτή η οργάνωση , νίκησαν τις βόρειες πόλεις της Indianapolis, του Denver και της Atlanta. (<https://courses.lumenlearning.com>)

Το πρώτο κύμα των ΚΚΚ στα τέλη του 19ου αιώνα αποτελούσε ένα πολιτικό φαινόμενο του Νότου, με μέλη που προερχόντουσαν από την εργατική τάξη των Λευκών Αμερικανών, ενώ το δεύτερο κύμα στις αρχές του 20ου αιώνα, είχε πανεθνική απήχηση , με την πλειοψηφία των μελών ν’ανήκουν στην μεσαία τάξη των Λευκών Αμερικανών.

Χρονικά, η πρώτη οργάνωση των ΚΚΚ επικέντρωνε τις επιθέσεις της σε μεγάλο βαθμό κατά των “χειραφετημένων” Αφροαμερικανών του Νότου, ενώ η μετέπειτα οργάνωση στις αρχές του 20ου αιώνα, οι επιθέσεις τους ήταν επίσης κατά των Καθολικών, των Εβραίων, και των διανοούμενων , όπως και όσους γι’αυτούς υπονόμειαν την καθαρότητα και την ενότητα της παραδοσιακής Αμερικανικής κουλτούρας. Η πλειοψηφία των νέων μελών του ΚΚΚ ήταν μεσοαστοί Λευκοί Αμερικανοί Προτεστάντες.(<https://daily.jstor.org>)

Στην δεκαετία του 1920, αν και μέρος των μελών δολοφονούσαν ή κακοποιούσαν άτομα που τα θεωρούσαν εχθρούς της Αμερικής σαν έθνος, η πλειοψηφία της οργάνωσης των ΚΚΚ λειτουργούσε σαν μια “μεγάλη φιλική στοά” και σαν μια “εθνική πολιτική δύναμη”. Η οργάνωση ενθάρρυνε τα ανώτερα στελέχη της να είναι υποψήφιοι για πολιτικές θέσεις σε όλα τα κυβερνητικά επίπεδα, με στόχο να μπορέσουν να εφαρμόσουν αποτελεσματικά τους ρατσιστικούς πολιτικούς σκοπούς τους. Ουσιαστικά, η Οργάνωση των ΚΚΚ αντιπροσώπευε ένα πανεθνικό πολιτικό κίνημα Λευκών Αμερικανών που συνέχιζαν να θεωρούν τους Αφροαμερικανούς φυλετικά κατώτερους.

Στην ακμή της πολιτικής ισχύς και της κοινωνικής επιρροής της Οργάνωσης των ΚΚΚ στην δεκαετία του 1920, ο αριθμός των μελών της είχε φτάσει στα 6 εκατομμύρια. Μέχρι το 1930, η Οργάνωση είχε κατέβει στα 30,000 μόνιμα μέλη. Παρ'όλα αυτά, η κοινωνική και η πολιτική επίδραση της Οργάνωσης των ΚΚΚ παρέμειναν ουσιαστικές, αλλά σε διαφορετικές μορφές.

Με βάση την έκθεση του 1976, της Ερευνητικής Νομοθετικής Επιτροπής (Legislative Investigating Commission) της πολιτείας του Illinois, "...κυβερνήτες σε 10 πολιτείες και 13 γερουσιαστές σε εννέα πολιτείες είχαν εκλεγεί με την στήριξη της Οργάνωσης των ΚΚΚ, και τουλάχιστον ένας γερουσιαστής, ο Hugo Black, που θα διοριζόταν ανώτατος δικαστής στον Άρειο Πάγο των Ηνωμένων Πολιτειών, υπήρξε μέλος των ΚΚΚ...".(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://daily.jstor.org>)

Ο Hugo Black (1886-1967) λειτούργησε σαν δυναμικός υπερασπιστής των πολιτικών δικαιωμάτων όλων των Αμερικανών στην διάρκεια των τριάντα χρόνων της θητείας του, σαν ανώτατος δικαστής στον Άρειο Πάγο της Αμερικής. Ο Hugo Black γεννήθηκε το 1886, ήταν δικηγόρος και υπηρέτησε σαν πολιτικός, αντιπροσωπεύοντας την νότια πολιτεία της Alabama. Διορίστηκε δικαστής του Αρείου Πάγου το 1937, αλλά ακριβώς μετά τον διορισμό του, ένας Αμερικανός δημοσιογράφος αποκάλυψε ότι στο παρελθόν, ο Hugo Black υπήρξε μέλος της Οργάνωσης των ΚΚΚ.(<https://www.smithsonianmag.com>)

Ας εξετάσουμε τώρα την ιστορική και πολιτιστική σημασία του "λιντσαρίσματος"(lynching) σαν άτυπος κοινωνικός θεσμός που αντιπροσωπεύει ενός τύπου ποινικής δικαιοσύνης που εφαρμόζεται από μια ομάδα ατόμων ή "ενός όχλου"(mob), εκτός των διαφόρων κρατικών φορέων δικαιοσύνης και κοινωνικής τάξης, όπως τα δικαστήρια, τα νομοθετικά σώματα των πολιτειών ή τα αστυνομικά όργανα τάξης. Πρώτα απ'όλα θα πρέπει να επισημάνουμε ότι από σχετικές ιστορικές έρευνες, υπάρχουν ενδείξεις πως το "λιντσαρίσμα" αφορά μια "εγκληματική πρακτική" που ταυτίζεται αποκλειστικά με τις Ηνωμένες Πολιτείες.(<http://teachsinstitute.yale.edu>)

Αν τώρα περιγράψουμε τον όρο "λιντσαρίσμα"(lynching) σαν, "...η εκτέλεση(μέσω απαγχονισμού, πυρπολισμού, ή βασανισμού) ενός ατόμου ή ατόμων, από μία ομάδα τριών ή περισσότερων ατόμων, που λειτουργούν εκτός του νόμιμου συστήματος δικαιοσύνης, με την πίστη πως διαθέτουν αυτό το δικαίωμα για να εξασκήσουν δικαιοσύνη ή για να ενισχύσουν μια παράδοση ή κοινωνική συνήθεια..." (μετάφραση στα ελληνικά)(<https://www.okhistory.org>), τότε θα μπορούσαμε να καταλήξουμε στο συμπέρασμα, ότι η πολιτική κουλτούρα της Αμερικής υστερεί ένα βιώσιμο και σταθερό συστατικό ποινικής δικαιοσύνης σαν

Συνταγματική Δημοκρατία. Θα μπορούσαμε επίσης να προεκτείνουμε αυτόν τον συλλογισμό, εστιάζοντας στο δεδομένο ότι το “λιντσάρισμα” για να λειτουργεί για περισσότερο από 100 χρόνια(από την δεκαετία του 1880 μέχρι την δεκαετία του 1950), θα έπρεπε να υπήρχε σιωπηρή αποδοχή από τα κρατικά όργανα δικαίου και τάξης.

Ουσιαστικά, το “λιντσάρισμα”(lynching) ή “η δικαιοσύνη του όχλου”(mobjustice), ήταν ένα παράνομο και παρακρατικό μέσο κοινωνικού ελέγχου των Αφροαμερικανών στις νότιες πολιτείες και στις πολιτείες που τις συνόρευαν. Αποτελούσε ένα “ανεπίσημο λαϊκό σύστημα δικαιοσύνης” των Λευκών Αμερικανών του Νότου για να τρομοκρατούν τους Αφροαμερικανούς με σκοπό την επικράτηση της Πολιτικής Κυριαρχίας των Λευκών. Πα’όλα αυτά το “λιντσάρισμα” δεν σχετιζόταν μόνο με τις “φυλετικές προκαταλήψεις” των Λευκών Αμερικανών, και το μένος και τον φόβο τους για τους Αφροαμερικανούς, αλλά επίσης απευθυνόταν και σε Λευκούς Αμερικανούς κακοποιούς, ειδικά στις δυτικές πολιτείες της χώρας. Παράνομους Αμερικανούς όπως ζωοκλέφτες, ληστές αμαξιών(stagecoach robbers), τζογαδόρους και χαρτοπαίκτες, και λαθρεμπόρους αλκοολούχων ποτών. Αυτό το καθημερινό εγκληματικό κοινωνικό φαινόμενο λειτουργούσε διότι οι πολιτείες της Δύσης βρισκόντουσαν γεωγραφικά πολύ μακριά από τα κέντρα διακυβέρνησης της Washington, με αποτέλεσμα σοβαρών ελλείψεων από δικαστήρια και κρατικά όργανα ασφαλείας.(<https://www.okhistory.org>)

Με βάση τα δεδομένα που παρέχει το Ιστορικό Ερευνητικό Ίδρυμα Tuskegee, μεταξύ το 1882 και το 1951, 4,730 άτομα είχαν εκτελεστεί με “λιντσάρισμα” στις Ηνωμένες Πολιτείες, 3,437 από αυτούς ήταν Αφροαμερικανοί και 1,293 Λευκοί Αμερικανοί. Ο μεγαλύτερος αριθμός ατόμων που εκτελέστηκαν με “λιντσάρισμα” συνέβηκε το 1892, με 230 θύματα, 161 Αφροαμερικανοί και 69 Λευκοί Αμερικανοί.(<http://teachersinstitute.yale.edu>)

Το “λιντσάρισμα” εφαρμόστηκε σε σχεδόν όλη την επικράτεια, αλλά ο μεγαλύτερος αριθμός αυτών των εκτελέσεων τοποθετούνται στις Νότιες πολιτείες και στις συνοριακές πολιτείες. Υπήρξαν διάφορες εθνότητες θυμάτων, όπως Κινέζοι, Μεξικάνοι, Ιθαγενείς Ινδιάνοι και Ευρωπαίοι, όμως από τα τέλη του 19ου αιώνα και μετέπειτα, οι Αφροαμερικανοί ήταν ο κύριος στόχος του “λιντσαρισματος”, εφόσον οι Λευκοί Αμερικανοί, ειδικά στον Νότο, επεδίωκαν να έχουν τον φυλετικό έλεγχο των Αφροαμερικανών μετά την λήξη του Αμερικανικού Εμφυλίου Πολέμου.(<https://www.dictionary.com>)

Εχουμε ήδη εξετάσει πως το ΚΚΚ σαν παραστρατιωτική πολιτική οργάνωση πραγματοποίησε επιθέσεις κατά των πρώην Αφροαμερικανών σκλάβων του Νότου για να καταστρατηγήσουν την οικονομική, κοινωνική, και πολιτική τους εξέλιξη, την στιγμή που οι

τελευταίοι είχαν αποκτήσει τα πολιτικά δικαιώματά τους μέσω των διαφόρων Συνταγματικών Τροπολογιών και των Πράξεων Πολιτικών Δικαιωμάτων που είχαν θεσμοθετηθεί μεταξύ το 1865 και το 1875. Μια από τις μεθόδους των επιθέσεων αυτής της Οργάνωσης των ΚΚΚ ήταν και το “λιντσάρισμα”(lynching).

Το 1871, οι Αφροαμερικανοί πολίτες της πόλης Frankfort, της πολιτείας του Kentucky, υπέβαλλαν μια επίσημη αναφορά στην Αμερικανική Βουλή με το αίτημα της κυβερνητικής προστασίας από τις τρομοκρατικές επιθέσεις που οι ίδιοι αντιμετώπιζαν από διάφορες ρατσιστικές οργανώσεις, όπως αυτή των ΚΚΚ. Σ’αυτή την αναφορά επισημαίνουν ότι, “...οργανωμένες ομάδες από επικίνδυνους και άνομους άντρες, που στην πλειοψηφία τους είναι στρατιώτες των πρώην Αντικαθεστωτικών Στρατών- οπλισμένοι, πειθαρχημένοι, μεταμφιεσμένοι και αναγκασμένοι με βάση όρκου και μυστικές υποχρεώσεις, έχουν με επιθετικότητα, τρομοκρατία και βία, υπονομεύσει την δημόσια τάξη των έγχρωμων ατόμων. Πιστεύουμε πως δεν γνωρίζεται τους Ku Klux Klan, που καλπάζουν ισχυροί σε όλη την χώρα, πηγαινόντας από κομητεία σε κομητεία, στα χωριά των κομητειών, σκορπίζοντας τον τρόμο όπου πάνε- κλέβοντας, μαστιγώνοντας, απάγοντας και σκοτώνοντας τους ανθρώπους μας δίχως λόγο....Θέλουμε να τονίσουμε πως όλοι εμείς είμαστε νομοταγείς πολίτες, πληρώνουμε τους φόρους μας, ενώ σε πολλά μέρη της πολιτείας μας, οι δικοί μας άνθρωποι έχουν εκδιωχθεί από τις κάλπες, απαγορεύοντας σ’αυτούς να ψηφίσουν. Πολλοί έχουν σφαγιαστεί ενώ προσπαθούσαν να ψηφίσουν. Σας ρωτάμε λοιπόν, αυτή η κατάσταση ως πότε θα κρατήσει...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(σελ. 173-174, Freedom, ahistoryofU.S., Hakim, Joy, OxfordUniversityPress, 2003)

Παρόλο που πολλοί Λευκοί Αμερικανοί του Νότου δεν επιθυμούσαν την άσκηση της βίας κατά των Αφροαμερικανών συμπολιτών τους, άτομα με τον φανατισμό της Λευκής Φυλετικής Ανωτερότητας, κατείχαν κρατικές θέσεις εξουσίας, όπως κυβερνήτες, εισαγγελείς, δήμαρχοι και αρχηγοί αστυνομίας. Αυτοί οι κρατικοί αξιωματούχοι ήταν αποφασισμένοι να διατηρήσουν τον “φυλετικό διαχωρισμό” και την κοινωνική θέση του “πολίτου δευτέρας κατηγορίας” για τους Αφροαμερικανούς.

Σε πολλά μέρη του Νότου, τα μέλη των ΚΚΚ ήταν ενεργοί και διατεθειμένοι να χρησιμοποιούν τον τρόμο και την βία, ακόμη και τον φόνο, για να συντηρήσουν τον διαχωρισμό των φυλών. Πολλοί από αυτούς που ασκούσαν αυτές τις βιαιοπραγίες και το “λιντσάρισμα”, ποτέ δεν αντιμετώπισαν την δικαιοσύνη ή αν συλλαμβανόντουσαν, δικαζόντουσαν δεκαετίες αργότερα. Το “λιντσάρισμα” υπήρξε εγκληματικό φαινόμενο τοπικών κοινωνιών, σε χωριά και σε απομονωμένες αγροτικές περιοχές του Νότου, όπου οι κάτοικοι ήταν φτωχοί, σχεδόν αγράμματοι, που δεν διέθεταν μια οργανωμένη κοινοτική ψυχαγωγία. Τα άτομα που απάρτιζαν αυτούς τους “τρομοκρατικούς όχλους” ήταν μικροί γαιοκτήμονες, ένοικοι γεωργοί και απλοί εργάτες, των οποίων η οικονομική κατάσταση ήταν σχεδόν παρόμοια με αυτή των Αφροαμερικανών συμπολιτών τους.

Πα'όλα αυτά , ανακαλύπτουμε πως ολόκληρος ο κρατικός μηχανισμός σ'αυτές τις πρωτόγονες αγροτικές κοινωνίες , ανεχόταν και επέτρεπε αυτού του είδους παράνομου συστήματος λαϊκής δικαιοσύνης , εφόσον αποτελούσε ενός "πρωτόγονου τύπου ψυχαγωγίας" και ένα "αποτελεσματικό κοινωνικό έλεγχο" των Αφροαμερικανών σαν υποχείρια φυλή(<http://teachersinstitute.yale.edu>). " Το Ku Klux Klan προκαλούσε φυλετικές ταραχές, και ξεκινώντας από το 1882 και μέχρι το 1960, ένα σύνολο των 4,700 μαύρων είχαν εκτελεστεί με "λιντσάρισμα".(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://www.ferris.edu>)

Καταλήγοντας θα ήθελα ν'αναφερθώ σε δύο ιστορικά δεδομένα που πιστεύω έχουν άμεση σχέση με την ουσία του θέματός μας.

Το πρώτο δεδομένο προέρχεται από την αυτοβιογραφία του Malcolm X, όπου ο ίδιος περιγράφει την παιδική του ηλικία βιώνοντας σε μια αγροτική κοινότητα της πόλης Omaha, της πολιτείας της Nebraska. Ο πατέρας του ήταν Χριστιανός Βαπτιστής πάστορας, οπαδός του μαύρου πολιτικού Marcus Garvey και της πολιτικής του φιλοσοφίας για "επιστροφή στην Αφρική"(back to Africa). Ο Marcus Garvey(1887-1940), ήταν ένας μαύρος εθνικιστής πολιτικός ηγέτης από το νησί της Jamaica. Ο Garvey, ξεκίνησε ένα πολιτικό κίνημα στις Ηνωμένες Πολιτείες στις αρχές του 20ου αιώνα, διαδίδοντας την κοινωνική και πολιτική χειραφέτηση όλων των Αφροαμερικανών και την επιστροφή τους στην Αφρική. Ο πατέρας του Malcolm X δολοφονήθηκε με "λιντσάρισμα" το 1925.

Αναφερόμενος στην εκτέλεση του πατέρα του με "λιντσάρισμα", ο Malcolm X ιστορεί ότι, "...Μια από τις αιτίες που ο πατέρας μου αποφάσισε να πάρει ρίσκα και ν'αφιερώσει την ζωή του στην διάδοση αυτής της φιλοσοφίας(του Garvey)στους ανθρώπους του ήταν το γεγονός πως είχε βιώσει τον βίαιο θάνατο των τεσσάρων από τους έξι αδερφούς του , οι τρεις από αυτούς από λευκούς και ο ένας από αυτούς με "λιντσάρισμα". Αυτό που ο πατέρας μου δεν γνώριζε τότε , ήταν ότι από τα υπόλοιπα τρία αδέρφια, συμπεριλαμβάνοντας τον ίδιο , μόνο ο θείος μου ο Jim, θα πέθαινε στο κρεβάτι , από φυσικές αιτίες...".(μετάφραση στα ελληνικά)(σελ.2- The Autobiography of Malcolm X, Ballantine Books, New York, 1992)

Το δεύτερο σημαντικό ιστορικό δεδομένο είναι το γεγονός πως μόνο το 2018, η Κυβερνητική Πράξη για τα θύματα Λιντσαρίσματος(Justice for Victims of Lynching Act) που θεσμοθετήθηκε από την Αμερικανική Βουλή , το "λιντσάρισμα" αναγνωρίστηκε σαν ποινικό αδίκημα, σχεδόν

150 χρόνια μετά που αυτό το κοινωνικό φαινόμενο είχε εμφανιστεί στις Ηνωμένες Πολιτείες, προκαλώντας φρικτό θάνατο σε χιλιάδες Αφροαμερικανούς.([https://www.diction](https://www.dictionary.com)
[ary.com](https://www.dictionary.com))

Το "λιντσάρισμα" στις Ηνωμένες Πολιτείες